

ŠALOM

1 [Brolis sako: „Visiems patinka brolis Branhamas. Tai... Jeigu jūs norite likti iki šeštos valandos, penktos ar šeštos valandos, mes... Mes suteikiame jums visą laiką, kiek tik prireiks – Red.] Labai ačiū, broli Isaksonai. [„Ir vis tiek niekas neišvažiuos iki penkių ar šešių. Taigi, mes... mes būtume dėkingi, jei jūs užimtumėte šį laiką. Ir, prieš perduodant žodį broliui Branhamui, čia buvo žmogus, kuris čia buvo praeitą kartą, jis buvo čia ir mums sakė, kad serga vėžiu. Ir tuomet jis buvo iškviestas susirinkimo metu brolio... (Sesuo sako: „Mekas“) Meko bažnyčioje. Ir jam buvo pasakyta, kas jam yra, o paskui...“ Tuščia vieta garsajuostėje – Red.] ...Isaksonai.

Labas rytas, draugai, prašome sėskitės. Gera vėl būti dykumos glūdumoje. Žinote, mes... Aš manau, kad paskutinį kartą būdamas čia pavadinau šią vietą „dykumos glūduma“. Štai kur mes įprastai atrandame Viešpatį arba kur Jis kartą buvo atrastas, kai Mozė ganė avis dykumos glūdumoje.

Štai šį vaikina aš neseniai buvau pastebėjęs pro galinį veidrodėlį, pravažiuodamas. Kažkuria dieną išgirdau, kad jis buvo ligoninėje. Aš meldžiausi už jį, ir štai jis šį rytą jau sėdi čia. [Kažkas sako: „Jam viskas gerai.“ – Red.] Na, tai gerai. Aš taip džiaugiuosi. Jis kraujavo. Taigi mes labai džiaugiamės matydami jį šį rytą.

Liūdna išgirsti apie šį brolių, kuris čia buvo su mumis paskutinį kartą, kad jis ligoninėje, susirgo vėžiu. Mes žinome, kad išėjimui iš čia turime tik vieną alėją – mirties alėją. Tai yra, mes visi turime praeiti tuo taku,– ar būtume patys teisiausi, ar patys švenčiausi, mes vieni kitus paguldome į kapą. Tačiau Jėzus pasakė: „Kas Manimi tiki, niekada nemirs.“ Bet čia paminėta *mirtis* yra ne tai, ką mes vadiname mirtimi.

2 Kaip ir Jėzus, kalbėdamas apie Lozorių, pasakė: „Jis miega.“ O jie atsakė: „Na, mes... Jis pasveiks, jeigu miega.“

3 Tuomet Jėzus pasakė, turėjo pasakyti jiems jų kalba, suprantate: „Jis miręs.“ Jis tarė: „Ir aš džiaugiuosi, kad jūsų labai Manęs čia nebuvo, bet Aš einu jo prižadinti.“ Suprantate?

4 Ir štai tuomet Jis pasakė tą nuostabią citatą, kurią mes turime Rašte: „Kas klauso... Kas Mane tiki, turi amžinąjį Gyvenimą, nepateks į teismą, bet perėjo iš mirties į Gyvenimą. Aš esu Prisikėlimas ir Gyvenimas. Kas tiki Manimi, nors ir mirtų, bus gyvas. Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki Manimi, niekuomet nemirs.“ Suprantate? Niekuomet nemirs. Nėra... Krikščioniui mirtis iš tikrųjų neegzistuoja.

Mirtis reiškia „amžiną atskyrimą“.

5 Ir dabar, pavyzdžiui, kai mes mirštame, jei paimtume šį fizinį kūną, kuriame dabar esame, mes tampame atskirti vienas nuo kito. Bet iš tiesų šis kūnas yra vienintelis dalykas, pagal kurį mes nustatome vienas kito tapatybę, nes esame apriboti penkiais pojūčiais: rega, skoniu, lytėjimu, uosle ir klausa. Ir kol mes galime vienas kitą matyti ar paliesti, tol turime įrodymą, kad esame čia. Jei jūs esate aklas ir negalite... ir... ir nematote, tuomet galite paliesti vienas kitą, ir mes... arba girdėti vienas kitą. Ir žemiškų pojūčių dėka mes atpažįstame vienas kitą.

6 Bet iš tiesų, atvirai kalbant, mes niekuomet nesame matę vieni kitų. Ar tai žinojote? Mes niekuomet nesame matę vienas kito. Jūs girdite kažką kalbant iš to kūno, ikūnijančio visa tai, kas yra jo viduje. Todėl, kai mes kalbamės vieni su kitais, mes... mes iš tiesų kalbiname ne kūną. Mes kalbiname viduje esančią dvasią, o kūnas tėra tai, kas nustato viduje esančios dvasios tapatybę. Taigi, kai mes kalbamės vieni su kitais, mes esame... galime tučtuojau suprasti, ar mes esame krikščionys, ar ne, nes vyksta bendravimas dvasioje, iš kurios mes kalbame. Suprantate? Per vibracijas persiduoda vienas kitam, ar mes esame krikščionys, ar ne. Todėl mes niekuomet nesame matę vieni kitų.

7 Jėzus... „Dievo niekas niekada nėra matęs, bet Tėvo Viengimis Jį apreiškė.“ Suprantate? Kitais žodžiais tariant, buvo nustatyta Dievo tapatybė. Dievo Asmenybė buvo atpažinta Kūne, Viešpatyje Jėzuje Kristuje, todėl Jis buvo išreikštas Dievo atvaizdas, arba, Dievas išreikšė Save per atvaizdą, suprantate, per atvaizdą – Žmogų. Dievas išreikšė Save mums, ir Jis buvo Dievas. Ne trečias asmuo arba antras asmuo; Jis ir buvo tas Asmuo-Dievas. Jis buvo pats Dievas, parodantis Savo tapatybę, todėl mes galėjome jį pajusti.

8 Pirmas Timotiejui 3:16: „Neginčijamai, – tai yra, be ginčų, – yra didelė dievotumo paslaptis, nes Dievas buvo apreikštas, arba, tapo žinomas kūne.“ Argi tai nėra nuostabu? Dievas! Ir mes niekada nesuprastume Dievo, Jam veikiant per Ugnies Stulpą ir taip toliau, kaip Jis darė, bet mes Jį supratome, kai Jis tapo vienu iš mūsų, suprantate, kai Jis tapo Žmogumi. Tuomet Jis galėjo kalbėti su mumis, o mes galėjome Jį pajusti, apčiuopti, prie Jo prisiliesti ir visa kita. Ir, kaip Rašte aiškiai sakoma, „mes lietėme Dievą“, suprantate, savo rankomis, lytėjome Jį savo rankomis.

9 Dievas yra žmoguje. O šiandien Jis parodo Savo tapatybę Savo bažnyčioje. Iš naujo gimusiame krikščionyje Dievas parodo Savo tapatybę, kad Jis lieka Dievas. O išorinis pasaulis pažins Dievą tik tuomet, kai jie pamatys Dievą tavyje ir manyje. Tai vienintelis būdas, kaip jie pažins Dievą – kai mes būsime parašytas laiškas, Šventojo Rašto laišku. Mes esame skaitomi visų žmonių. O gyvenimas, kurį gyvename, atspindi tai, kas yra mūsų viduje. Žmogus atpažįstamas pagal darbus, kuriuos jis daro, todėl mūsų darbai turi būti geri, suprantate, visuomet geri, nes mes atstovaujame mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

10 Kaip tai yra nuostabu, ypač tuomet, kai pagyvenęs žmogus, toks, kaip aš, stovi čia ir mąsto apie beblėstantį gyvenimą, kuris jau praeityje, ir... ir priešais mus yra Amžinybės ateitis. Ir, jei žinočiau, kad turiu viltį tik šiam gyvenimui, aš būčiau labiausiai apgailėtinas žmogus ši rytą. Bet žinau, kad šis gyvenimas tėra šešėlis to, kas mūsų laukia. Tai tėra atspindys, nes jis negali būti tas tobulas gyvenimas, kurį sukūrė Dievas. Dievas nekuria nieko, kas pražūva. Suprantate? Dievas yra Amžinas. Ir todėl šis gyvenimas, kuriame mes dabar gyvename, tik atspindi tai, kas yra mūsų priešakyje. Tikrasis gyvenimas, kuris negali mirti. Kūnas, kuris negali pražūti. Gyvenimas, kuris negali būti atimtas. Suprantate? Ir todėl Šventasis Raštas yra teisingas, kuomet jame sakoma, kad mes turime nuolatinį Gyvenimą, turime Amžinąjį Gyvenimą, mes niekada nemirsime. Suprantate? Kadangi jūs tapote... Kai jūs gimėte iš naujo, jūs tapote Dievo dalimi. Suprantate, jūs egzistuojate visada, visą Amžinybę, niekuomet neišnyksite. Jūs esate Dievo dalis, kadangi esate Jo sūnus.

11 Taigi, aš galėčiau paimti kitą pavardę ir tarti, kad mano pavardė yra kokia nors kita. Galėčiau paimti savo motinos pavardę, Harvey, kuri būtų man artimiausia. Šiame pasaulyje mano motina buvo Harvey, vadinasi, aš galėčiau paimti Harvey pavardę. Bet vis tiek kraujas įrodytų, kad aš esu Branhamas, suprantate, kadangi aš esu savo tėvo dalis. Ir tol, kol manyje teka kraujas, aš būsiu savo tėvo dalis. Suprantate, taip yra. Ir, gimęs iš Dievo Dvasios, aš esu Dievo dalis, štai ir viskas. Aš esu sutapatintas su Juo, suprantate, kad Jis yra mano Tėvas. Tuomet mano gyvenimas turi atspindėti Jį, kaip mano gyvenimas atspindi mano žemiškojo tėvo atvaizdą, kuriame jis buvo. Sako, kad aš labai panašus į savo tėvą, taigi, reiškia, jo atvaizdas atsispindi manyje. O jumyse atsispindi jūsų tėvas, ir jūsų tėvai... Taigi, mūsų Tėvas Dievas atsispindi mumyse, kai mes gimstame ir... ir atitinkame Jo atvaizdą.

12 Taigi, pradėjęs kalbėti, taip ir neprieinu prie temos, apie kurią ketinau su jumis pakalbėti.

13 Aš visuomet vertindavau namudinius susirinkimus, maldos susirinkimus štai tokiuose nameliuose labiau, nei... nei, spėju, žmonės mano, kadangi geriausi susirinkimai ir geriausias bendravimo laikas įprastai būna štai tokiuose nedideliuose namudiniuose maldos susirinkimuose. Arčiausiai Dievo aš jausdavausi būtent tuomet, kai tiesiog susirenka saujelė tikinčiųjų ir ten mes garbiname.

14 Taigi, šį rytą, manau, mūsų čia sėdi trisdešimt, keturiasdešimt, spėju, trisdešimt arba maždaug tiek, įskaitant ir vaikus. Aš net ir nežinau. Man sunkiai sekasi įvertinti kiekį tiesiog apžvelgus nedidelę žmonių grupę, kadangi čia yra ir kitų kambarių, suprantate, kuriuose esančių žmonių aš nematau. Taigi, bet kai mes štai taip susirenkame, aš jaučiu, kad tarp mūsų atsiranda toks artumas, kokio nebūna mums esant dideliame, didžiuliame susirinkime. Mes galime išreikšti save. Štai kodėl šį rytą vykdamas čia aš pagalvojau, kad šįryt kreipsiuosi į susirinkimą ir jo mielą pastorių. Taip džiaugiuosi matydamas čia daug savo draugų – Strikersus ir visus tuos, kurių nemačiau tam tikrą laiką.

15 Ir šį rytą norėčiau jums pasakyti savo naujametinę Žinią, kurią esu suplanavęs sakyti kito sekmadienio popietę salėje susirinkimo Finikse metu. Kadangi

pamaniau, jog čia galbūt tai bus įrašyta į garsajuostę, kad aš... Gal Šventoji Dvasia man duos geresnę mintį čia, tarp saujelės tikinčiųjų nei galbūt būtų Finikse, žinote, kur persipynę tikėjimas ir netikėjimas, prietarai ir visa kita. Ir paskui, jei broliai turėjo... ir platina garsajuostes, taip būtų... būtų geriau daryti šitaip, nes čia būtų geresnis įrašas. Aš paprašiau vaikinų pirmiausia patikrinti akustiką. Ir, kai atėjau šį rytą, brolis Teris man pasakė, kad akustika yra puiki. Taigi, tai yra gerai. Taigi, pirmiausia, prieš mums pereinant prie rimto reikalo, ir aš žinau...

16 Atrodo, man sakė, kad kai kurie iš jūsų liksite pietums, eisite kartu papietauti čia kieme ar namuose, ar panašiai. Tai puiku. Aš iš tiesų tai vertinu, matydamas jus visus susirenkančius kartu.

17 Ir aš jaučiu, kad... kad mano šio ryto Žinia yra skirta gyvojo Dievo Bažnyčiai, suprantate, o aš tikiu, kad dalis jos šį rytą sėdi čia. O dabar, prieš pereidami prie rimtosios dalies, minutėlei nulenkime savo galvas maldai.

18 Mūsų Dangiškas Tėve, mes tokie dėkingi Tau, kad apskritai galime turėti privilegiją kreiptis į Tave kaip į mūsų Tėvą, nes *Tėvas* reiškia, kad mes buvome pagimdyti didžiojo Dievo, sukūrusio dangų ir žemę. Ir mes tokie laimingi, kad turime šią privilegiją, kad galime mąstyti savo širdyse, ir dar... kad esame Tavo sūnūs ir dukterys. Ir tuomet matyti, kaip tiksliai Tu parodai Savo tapatybę mūsų tarpe, kad Tu esi mūsų Tėvas, nukreipiantis mūsų mintis nuo šio pasaulio dalykų ir pakeičiantis mūsų motyvus, tikslus, nusistatymus visais atžvilgiais, kad Tave mylėtume ir tikėtume Tavimi, ir žinotume, kad Tavo pažadai yra tikri.

19 Mes susirinkome šį rytą čia, šioje vietoje, kurią vadiname „dykumos glūduma“, tiksliau, aš ją taip vadinu. Taip galvodamas, aš tai sakau, Viešpatie, ne tam, kad kaip nors menkinčiau šią mažą žmonių grupę, bet sakau kaip apie kažką, kas iš prigimties yra kuklu.

20 Bet aš stengiuosi mąstyti apie tai kaip apie Mozę, Tavo tarną, kuris buvo dykumos glūdumoje, galbūt tik jis ir jo avys, gal dar jo žmona Cipora ir... ir Geršomas, jo sūnus, kurie buvo kartu. Šito aš nežinau. Tačiau būtent ten jie patyrė tai, kas pakeitė tą pranašą iš bailaus pabėgėlio į tarnautoją Dievo, dykumos glūdumoje iš anksto numačiusio jam darbą. Būtent ten, kiek mums

žinoma, pirmą kartą žmonijos gyvenime buvo išreikštas Ugnies Stulpas, ta Ugnis, buvusi dykumos krūmokšnyje, kuris vis nesudegdavo. Bet tai buvo Dievo Šlovė, atsispindinti per tą krūmą; tas pranašas Mozė nusiavė savo apavą, prisiartinio prie jo ir buvo Dievo įgaliotas išlaisvinti Dievo žmonių tautą.

21 Tebūna taip ir vėl šiandien, Viešpatie, dykumos glūdumoje, kad mes dabar nusiautume, kaip ir tuomet, savo apavus, nusiimtume savo skrybėles, – nusimestume viską ir padėtume tai prie Kristaus kryžiaus bei pasakytume: „Štai aš, Viešpatie, siųsk mane.“

22 Palaimink čionykštį pastorių, mūsų brolių Isaksoną, brolių... Mes meldžiame, kad Tu palaimintum jį bei jo žmoną, ir jo vaikučius, brolių Strikerį, jo žmoną ir vaikučius, ir visus kitus, esančius čia šį rytą.

23 Ir mes susirinkome čia – ne, Viešpatie, ne dėl kažkokios didžios šlovės arba ne tam, kad taptume žymūs kaip vadovai ar... ar kažkokie... kokie nors žymūs tarnautojai. Mes esame... mes čia esame tik kaip nusizėminę tikintieji. Mes čia esame todėl, kad mylime Tave ir mylime vieni kitus. Ir kai mes susirinkę kartu matome vieni kitus, mes suvokiame, kad tartum susirenka daugiau Dievo, kai visi tikintieji susirenka vienoje konkrečioje vietoje. O Jėzus pasakė: „Jei darysite tai Mano Vardu, Aš būsiu tarp jūsų.“ Ir mes žinome, kad Tu esi čia.

24 Kalbėk mums, Viešpatie. Ir jeigu šį rytą šitie mano turimi užrašai bei Rašto vietos nuorodoms išeina už ribų tos minties, apie kurią Tu nori, kad mes pamąstytume, tuomet, Viešpatie, mes tiesiog praleisime tai ir darysime taip, kaip Tu liepsi mums daryti. Palaimink mus dabar, nes mes to prašome Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

25 Taigi, kalbant apie Šventojo Rašto skaitymą būdavo taip, kad aš... prieš sulaukdamas tiek daug metų aš turėjau gerą atmintį. Ir anais laikais, jaunystės laikais aš nesakydavau ilgo pamokslo, galbūt trisdešimt minučių ar panašiai, aš išigilindavau į vieną mintį ir jos nepamesdavau. O dabar aš... Dabar mano susirinkimai tokie ilgi yra todėl, kad aš įrašinėju garsajuostes. Suprantate? Ir ši garsajuostė, vaikinai ten daro tą įrašą, pradės tam tikru metu, galbūt jau dabar, maldos pradžioje, ir ji iškeliauja į daugelį, daugelį vietų, praktiškai po visą pasaulį. Taigi šį rytą mes kalbėsime

apie mano naujametinę... kaip mes vadiname, mano naujametinę Žinią. Aš pasistengiau, pasakiau tris Kalėdinius pamokslus, ir žinau, kad jūs, šios dykumos glūdumos gyventojai, gavote tas garsajuostes. Ir mano paskutinė Žinia bažnyčioje, tiksliau, priešpaskutinė Žinia buvo šia tema: „Šviesa“. Ir jei jūs negavote tos garsajuostės, esu tikras, kad ji jums patiks. Man ji labai patiko, jos įkvėpimas, kuri man davė Viešpats.

26 Taigi šiandien, mums išengus į naujus metus, aš... aš noriu mąstyti ne apie tai, kas praėjo, bet noriu pažvelgti į ateitį. Suprantate? Kaip Paulius pasakė: „Pamiršdamas tai, kas jau praėjo, veržiuosi link aukšto pašaukimo tikslo“, – suprantate. Ir, kaip... kaip buvo pasakyta, tarsi žiūrėjimas pro automobilio galinio vaizdo veidrodį. Mes žiūrime į tai, ką jau pravažiavome, kai žiūrime į galinio vaizdo veidrodį. Taigi, šiandien mes nemėginame vertinti Žinios kaip žiūrėjimo pro galinio vaizdo veidrodį. Tam prireiktų per daug laiko, suprantate, dalykams, kuriuos Viešpats padarė, ir jums visiems žinomi tie didingi dalykai, kuriuos mūsų Viešpats padarė, o vienus iš galingiausių dalykų, kokius tik esu matęs savo gyvenime, Jis darė kaip tik per paskutinius keletą mėnesių. Ir... Bet... Taigi, mes esame dėkingi už tai, kas buvo, bet dabar mes žiūrime į priekį. Mes žiūrime ten, kur vykstame, ir į šiuos 1964-uosius.

27 O dabar, jei jūs norite perskaityti arba... tiksliau, aš norėčiau perskaityti keletą Rašto vietų, kadangi visa tai yra grindžiama Šventu Dievo Žodžiu.

28 Ir dabar man šiai garsajuostei lieka maždaug valanda ir penkiolika minučių. Ir, jei Viešpaties valia, aš pasistengsiu sutilpti, kad jūs galėtumėte papietauti. Ačiū, kad leidote man kalbėti iki šeštos valandos vakaro. Tai buvo labai malonu.

29 Dabar atsiverskime dvi vietas Biblijoje, šios knygos yra viena šalia kitos. Jos yra Senajame Testamente. Aš paimsiu tekstą skaitymui iš dviejų vietų – Izaijo 62 ir Psalmių 60. Taigi, pirmiausia skaitymui atsiverskime Izaijo 62. Ir iš ten mes atsimsime didžią mūsų Viešpaties Dievo jėgą, ir koks... koks Jis yra didis, bei koks galingas yra mūsų Dievas. Atsiprašau, tai Izaijo 60, o ne 62. Izaijo 60. Gerai, dabar mes perskaitysime štai ką, Izaijo 60:1 ir 2.

Kelkis ir šviesk; nes atėjo šviesa ir Viešpaties šlovė ant tavęs patekėjo.

Nes štai tamsa apdengs žemę ir didžiulė tamsa – tautas, bet Viešpats pakils ant tavęs ir Jo šlovė bus matoma ant tavęs.

30 „Didžiulė tamsa ant tautų.“ Tai, žinoma, yra tos dienos, kurią mes dabar gyvename, išpranašavimas.

31 Dabar atsiverskime Psalmes. Manau, kad galbūt aš čia truputį susipainiojau, beužsirašinėdamas Rašto vietas, kai vakar vakare paskubomis jas rašiausi, išrašinėjau šitai. Psalmių 62:1–8.

Tikrai mano siela laukia Dievo; iš Jo ateina man išgelbėjimas.

Jis vienintelis yra mano uola ir mano išgelbėjimas; Jis yra mano apsauga; aš daug nesvyruosiu.

Kaip ilgai jūs galvosite pikta prieš žmogų? Jūs visi būsite nužudyti; būsite kaip palinkusi... palinkusi siena, kaip svyruojanti tvora.

Jie tik tariasi nustumti jį nuo aukštumos; jie gėrįsi melu; savo burna jie laimina, o viduje keikia. Sela.

Tik Dievo lauk, mano siela; nes mano viltys yra iš Jo.

Tik Jis yra mano uola ir mano išgelbėjimas; Jis yra mano apsauga; aš nesvyruosiu.

Dieve yra mano išgelbėjimas ir mano šlovė; mano stiprybės uola ir mano prieglobstis yra Dieve.

Pasitikėkite Juo visais laikais; tauta, išliekite Jo akivaizdoje savo širdį; Dievas yra mums prieglauda. Sela.

32 Taigi, jei pastebėjote skaitydami šią Rašto vietą iš Psalmių, čia nuolat sakoma: „Dievas yra mano uola.“ Ar jūs žinote, ką Biblijoje simbolizuoja uola? Štai, uola Biblijoje simbolizuoja „Dievo apreiškimą“. Suprantate? „Dievas yra mano apreiškimas.“ Jis yra, suprantate... Žodžio apreiškimas yra uola.

33 Nes vieną dieną Petras... Kai Jėzus uždavė klausimą: „Kuo žmonės Mane, Žmogaus Sūnų, laiko?“

34 Ir vienas iš jų atsakė: „Tu esi... Kai kurie iš jų sako, kad Tu esi Mozė arba Elijas, Jeremijas arba vienas iš pranašų.“ Bet klausimas buvo ne toks. „Kuo jūs Mane laikote?“

35 Jis, Petras, ištarė šiuos žymius žodžius ir pasakė: „Tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus.“

36 Jis atsakė: „Palaimintas tu esi, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet Mano Tėvas, kuris yra danguje. Ir ant šios uolos!“ Suprantate?

37 O Dovydas čia sako: „Dievas yra mūsų uola.“ Dievas tapo mūsų uola, kai Dievas mums apsireiškė. Tai tampa uola, suprantate. Dievas yra mūsų uola.

38 Taigi, mano tema ši rytą yra neįprastas žodis: *Šalom*. *Šalom* hebrajų kalba reiškia „ramybė“. Ir štai ką aš ši rytą sakau bažnyčiai: „Šalom!“ Tai yra, ramybė.

39 Suomiškai tai vadinama *Jumalan roha*, tai reiškia *Dievo ramybė* jums. *Roha*. Dievas, matote, Dievo ramybė, šalom.

40 Mano naujametinis pamokslas yra skirtas bažnyčiai, išrinktai Jėzuje Kristuje, 1964-iesiems. Ne... ne šiaip sau bažnytinėms grupėms, bet išrinktajai, Poniai, Poniai iš dang..., Bažnyčiai, Kristaus nuotakai, suprantate, – štai į ką aš kreipiuosi.

41 Čia, mūsų perskaitytose dvejose temose, tiksliau, dvejose Rašto vietose, mes susiduriame su dideliu jų kontrastu. Izaijo knygoje sakoma: „Kelkis ir šviesk, nes Dievo šlovė nužengė ant tavęs. Šviesa yra čia!“ O jau kitoje eilutėje jis sako: „Didžiulė tamsa yra ant šių žmonių.“ Ir kadangi mes esame Šviesos ir tamsos mišinyje, – o mano kreipimasis į Bažnyčią yra „šalom, ramybė“, – išsiaiškinkime, ką visa tai reiškia, suprantate. Mes pasitinkame šiuos metus tiek su tamsa, tiek su Šviesa. Mes esame... pasaulis yra viename iš chaotiškiausių tamsos laikų, kokiame tik yra buvęs, tačiau, antra vertus, jis yra labiausiai palaimintoje Šviesoje, kokia tik jame yra švietusi. Ir yra...

42 Skirtumas yra lygiai toks pat, koks buvo ir pradžioje, kai žemę gaubė didžiulė tamsa. Ir Dievo Dvasia sklandė virš vandens paviršiaus ir pasakė: „Tebūna šviesa!“ Ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos. Ir aš tikiu, kad dabar mes gyvename vėl tą pačią valandą, kai Dievas atskiria Šviesą nuo tamsos ir šią Jis išstumia į kitą

pasaulio pusę, kad Šviesa galėtų pasireikšti. Ir mes esame...

43 Paskui Bažnyčiai, aš sakau jiems „Šalom“ todėl, kad tai yra Dievo Ramybė. Štai ką aš noriu atnešti jums šį rytą naujiesiems metams, – ne žvalgymąsi atgal, bet mes žvelgiame pirmyn į naujos dienos aušrą, kol mūsų priekyje nusidrieks kažkas didingo, ko metų metus mes su džiaugsmu laukėme, spaudimo, didžiosios Šviesos atėjimo. O dabar mes matome, kaip tai brūkšta horizonte, ties horizontu, bet... brūkšta tarp mirtingumo ir nemirtingumo. Mes matome, kaip tai brūkšta tarp dangaus ir žemės, nuo žemiškų ligų ir vargstančio pasaulio į skaisčią spindinčią nemirtingo Gyvenimo dieną, nemirtingą kūną bei nemirtingą žemę, kuri niekada nepraeis. Tai... tai „Šalom“ Bažnyčiai. Taigi, tikintiesiems tai yra Šviesos atėjimas, bet tautoms – didžiulė tamsa. Aš...

44 Neseniai mes su žmona kalbėjome, ir mes kalbėjome apie valandą, kurią gyvename. Taigi, šią vietą aš išsirinkau todėl, kad pamaniau, jog galiu tiesiog atsipalaiduoti ir pasikalbėti su jumis, suprantate. Suprantate? Tai... atrodo, jog žmonės apėmęs toks metas, kad graudesnio meto aš net negalėčiau įsivaizduoti.

45 Aš nuolat darydavau viską, ką tik galėdavau, kalbant apie nesutarimus su žmogumi religiniais klausimais; bet jei po viso to aš negalėčiau paimti jo už rankos, kad ir koks aštrus reikalas bebūtų, ir paspausti jam ranką bei pasakyti: „tai padės mums geriau suprasti vienas kitą“, – ir toliau mylėti tą žmogų (ne tiesiog sakydamas tai savo lūpomis, bet iš savo širdies), tuomet man visai ne... nedera ten eiti ir mėginti kalbėtis su žmonėmis. Kadangi, suprantate, mes turime tai daryti, mes turime mylėti žmogų. Suprantate? Ir eini pas žmones, kurie yra įvairių klasių, skirtingų kultūrų, klanų, religijų ir t. t., ir mėgini padėti Bibliją ir sakai: „Nagi, nagi aptarkime tai ne iš jūsų tikėjimo mokymo ar jūsų etikos vadovėlio pusės, bet iš Biblijos pusės.“ Ir paskui ne... Galbūt kartais žmogus tampa iš tikrųjų nuožmus; bet jei aš duosiu bent užuominą, kad tas žmogus man nepatinka, tuomet... tuomet žinau vieną dalyką, kad Kristaus Dvasia paliko mane. Jei aš... Jei aš jaučiu, kad tas žmogus man nepatinka, tuomet kažkas man yra negerai.

46 Nes Kristaus Dvasia, kai jie... Jo nukryžiuavimo metu, ir Jo paties tauta kalė vinis, ir... ir Jo paties kūriniai, kuriuos Jis sukūrė, sukėlė vinis (kuriuos Jis sukūrė) į Jo žmogišką kūną. Vis dėlto iš širdies, kupinos meilės, Jis sušuko: „Tėve, atleisk jiems, jie nežino, ką daro“, – suprantate.

47 Ir aš... aš priėjau prie to taško. Aš manau, kad žmonės nežino, ką daro. Artėja toks laikas, kai žmogus, panašus, tampa toks pavaldus blogiui, kad tai taip graudu. Atrodo, tarsi tiesiai virš žmonių yra tamsos šešėlis, kuris juos slegia.

48 Kaip, pavyzdžiui, štai toks dalykas. Važinėji po visą šalį ir kalbi, ir Viešpats Dievas įrodo, patvirtina Savo Žodį ir parodo, kad būtent taip ir yra, ir niekada neleidžia ko nors pasakyti, kas neišsipildytų būtent taip, kaip Jis pasakė, išstardamas tiesiai būčiai ir taip toliau, kaip Jis darydavo. O žmonės sėdi ir žiūri į tai, ir vis tiek toliau lieka tos pačios savo būsenos. Suprantate?

49 Matote, nė kiek neniekindamas, bet kaip mūsų seserys labai dažnai, kai joms kalbu apie tų rūbų dėvėjimą bei plaukų kirpimąsi, ir kitas smulkmenas. Ir vyrai, kaip jie ir toliau laikosi savo tikėjimo mokymų ir tarnauja pagal tuos mokymus, ir visa kita. O... o jie yra geri žmonės. Jie yra puikūs žmonės. Tačiau atrodo, kad jie... jie... jie negali suprasti, žiūri taip, tarsi negalėtų to suvokti. Kodėl? Aš grįžtu kitais metais ir vietoj to, kad būtų geriau, būna dar blogiau. Ir tai tęsiasi. Štai sesuo, kuri kadaise turėjo gražius ilgus plaukus, ji apsikirpo. Štai vyras, kuris kadaise, atrodytų, užėmė savo poziciją ir gynė tiesą; jis sugrįžęs tiesiai į... kaip šuo prie savo vėmalo ir kiaulė prie savo purvo. Suprantate, būtent ten ir sugrįžta. Atrodo, tarsi kažkas užgriuvo mūsų tautą, užgriuvo pasaulį, kad jie, atrodo, nebeturi supratimo arba kažkas negerai.

50 Visai kaip... Atkreipkite dėmesį šiandien į vyrus, vyruose jau neberandate to autentiškumo. Neberandate to ir moteryse. Dabar aš nekalbu apie... Aš tuo remiuosi tam, kad priečiau prie „Šalom“. Suprantate?

51 Bet atkreipkite dėmesį į mūsų meto moteris, – neatrodo, kad jos turėtų tas moteriškas manieras, kurias anksčiau turėjo. Tarsi jos... jos to ir nori, bet yra kažkas, kas neleidžia joms to daryti. Atrodo, tarsi būtų kažkoks vangumas. Štai, tu sakai moteriai, kad ji neturi daryti to

ir to, ir ta moteris žiūri į tai ir tuo tiki, ji nori tuo tikėti, bet yra kažkas, kas stumia ją kitu keliu. Suprantate? Vargšėlė, man... man... man gaila jos. Ji taip išipainiojusi Holivudo voratinklyje bei televizijos, radijo, laikraščių, gatvių, parduotuvių vitrinų reklamose, kur šiuolaikiniai drabužiai ir taip toliau, ir tarp to, kaip kitos moterys į ją pažiūrės. Ir atrodo, kad yra kažkas, nuo ko jie tiesiog negali atitrūkti – mūsų jaunimas, mūsų senoliai, mūsų vidutinio amžiaus žmonės.

52 Atrodo, kad kažkas yra nutikę ir vyrams. Vyrai, atrodo, nebeturi tų vyriškų bruožų, kuriuos anksčiau turėjo. Moterys nebeturi tų moteriškų bruožų, kuriuos anksčiau turėjo. Paimkite šiandien vyrus – vyrai nebeatrodo tokie tvirti, kokie anksčiau buvo. Visa tai tarsi kažkoks... Jie nori dėvėti zomšinius violetinės spalvos batus ir... ir jie nori elgtis kaip moterys. Taigi, tai yra tiesa. Tai daugiau ar mažiau panašu į iškrypimą. Moteris nori kirptis plaukus ir elgtis kaip vyras. O vyras nori elgtis kaip moteris. Suprantate? Tačiau su jais gali pasikalbėti, ir jie yra malonūs pašnekovai, malonūs žmonės, draugiški, bendraujantys žmonės. Kokia gi viso to priežastis? Ogi ta, kad didžiulė tamsa ant žmonių, kažkas tokio, kas... kas juos stumia į tai.

53 Kaip buvo ir su žydais tomis dienomis, kai Jėzus atėjo į žemę, Izaijas pranašavo apie tai ir sakė: „Bus taip, kad jie turės akis, bet nematys, ir ausis, bet negirdės.“ Ir būtent todėl Jėzus meldė jiems atleidimo, kadangi taip turėjo būti, kad išsipildytų Raštas.

54 Ir tai vėl sugrįžo pas mus. Biblijoje kalbama apie šią dieną, kurią mes gyvename, ir pasakyta, kad visa tai turės įvykti: „didžiulė tamsa ant žmonių.“ Ir mes tai matome, kad yra kažkas, kad paprasčiausiai žmonės to nori, bet negali.

55 Kartą Nikodemus pasakė tai Viešpačiui: „Rabi, mes žinome, kad Tu esi Mokytojas, atėjęs nuo Dievo, nes niekas negalėtų daryti to, ką Tu darai, jei Dievo nebūtų su Juo.“ Bet tai buvo ta tamsa arba aklumas ant žydų tautos, kad Mesijas galėtų ateiti ir paimti iš pagonių Nuotaką. Jie turėjo Jį atstumti.

56 Ir šiandien yra tokia pati didžiulė tamsa ant bažnyčių ir viso kito, kad nepavyksta pamatyti spindinčios Šviesos. Suprantate, atrodo, kad yra toks sunkus spaudimas. Paimkime ką nors iš žymių

šiandienos evangelistų, jie nuolat šaukia apie prabudimą, o veikia kaip tik prieš jį, suprantate, neturėdami supratimo, be supratimo.

57 Ir aš to nesakau tąja prasme, lyg mėginčiau sakyti: „Taigi, mes pamatėme *Šitai*, ir „šlovė Dievui“, jie... jie ten nepatenka.“ Aš nemėginu pasakyti, kad žmonės pagalvotų: „Na, broli Branhamai, tu vienintelis visame pasaulyje gavai Tiesą.“ Ne, tai netiesa. Suprantate?

58 Aš tai sakau tik šios valandos, į kurią mes įžengiame, Šviesoje ir žmonių, kurie mėgina ieškoti šios Šviesos, naudai. Iš tiesų Jėzus pasakė: „Niekas negali ateiti pas Mane, jei Mano Tėvas jo nepatraukia.“ Joks žmogus niekada To nepamatys. Tai priims ta iš anksto paskirta Sėkla, ir tik ji. Bet mes vėl ateisime į tą pačią vietą. Biblijoje sakoma, kad: „Jūs esate pasaulio šviesa.“

59 Pranašas pasakė: „Didžiulė tamsa ant tautų“, – ant pasaulio žmonių šiuo metu. Ir būtent tai mes ir turime – didžiulę tamsą ant žmonių.

60 Dievas per Savo didį gailėstingumą, kaip aš visada pamokslaudavau ir stengdavausi tai ginti, kad Jis visuomet parodo Savo... Savo įvykius iš dangaus, Jo didingi svarbūs įvykiai įvyksta danguje prieš jįms įvykstant žemėje. Jis atspindi pats Save. Kitais žodžiais tariant, prieš Mesijui ateinant į vietą, nuo kurios prasidėjo Jo tarnavimas, danguje pasirodė Žvaigždė, kuri nuvedė vyrus į... į vietą, kur Jis buvo, tuos išminčius. Kaip jūs girdėjote per paskutinę mano Žinią, kaip Dievas veikė su išminčiais ir... ir tą dieną, kai Jis... Jis nukreipė juos į šoną per sapną, ir per sapną Jis pasakė Juozapui, kaip pasirūpinti Jo paties Sūnaus gerove. Kadangi jis susapnavo sapną, tai buvo...

61 Sapnas yra antraeilis dalykas, kažkas vienpusio, kadangi žmonės gali susapnuoti sapnus, kurie nėra teisingi. Bet tuo metu šalyje nebuvo pranašo, suprantate, nebuvo pranašo, todėl Dievas turėjo panaudoti tai, kuo galėjo pasinaudoti. Ir tai mus moko, kad... kad Dievas gali panaudoti kiekvieną sugebėjimą ir viską, ką mes galime daryti, jei tik tai pašvęsta Jam. Bet pirmiausia tai turi būti pašvęsta Jam. Tegų jūsų... jūsų apmąstymai, kurie iš tiesų atsispindi jūsų sapne, suprantate, nes tai yra jūsų pašmonė. Jei jūs panagrinėsite sapną, jūs pamatysite, kad įprastai tai yra kažkas, apie ką jūs mąstėte, arba kažkas panašaus, suprantate. Ir tegu

tuomet jūsų protas būna nukreiptas į Dievą, suprantate, dėl to jis kažką Jam atspindės. Ir kas jūs bebūtumėte, tegu tai atspindi Jį.

62 Taigi, viršuj danguje... Jūs turbūt pastebėjote, kad aš žiūriu į tai, į Šviesą nuotraukoje iš žurnalo „Gyvenimas“, kurią brolis, kuris gyvena čia, šiuose namuose, pasikabino ant sienos, tą Šviesos trikampį.

63 Tai tiesiog toptelėjo man į galvą. Jei kas iš jūsų turite Lamzos Biblijos vertimą, jūs pastebėsite, kad ant jos viršelio yra trivienė, trejybinė šviesa, į aureolę panaši trikampė šviesa. Ir kai daktaras Lamza – draugas, mano artimas draugas – vertė Bibliją, tai yra Dievo tikras trejybinis pavidalas, koks Jis ir yra, senovės hebrajų simbolis; ne trys Dievai, bet trys to paties Dievo pasireiškimai: Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia. Ta Šviesa yra vienas užbaigtas trikampio pavidalo Šviesos apskritimas, kuris reiškia, kad Dievas apsistos trijose pareigybėse: Tėvystėje, Sūnystėje ir Šventosios Dvasios pasiskirstyme – visiškai tas pats Dievas.

64 Bet ar jūs pastebėjote, prieš būnant apreikštiems Septyniems Antspaudams, prieš didžiai paslaptinai Šviesai pasirodžius danguje čia, virš Tuksono, Flagštafo, kur mes buvome... brolis Fredas, du iš vyrų, kurie buvo... du vyrai buvo su manimi tą rytą, kai tuo tarpu tai buvo pasakyta prieš daugelį mėnesių iki to įvykio. Tiek brolis Fredas Sotmanas, tiek brolis Džinas Normanas, sėdintys čia šį rytą, kai tai... buvo ten, kai pasigirdo sprogimas, ir nežinojo, kad visi šie dalykai įvyks. Ir Jis siuntė mane atgal, pasakė, kad laikas jau čia pat šioms Septyniems Antspaudams, kurie laikė visos Biblijos septynias paslaptis, užantspauduotas šiais Septyniais Antspaudais. Ir kaip šie angelai, Bažnyčios Periodų pasiuntiniai, paeiliui atverdavo tam tikrą viso to dalį. Bet septintą valandą, sulig septintu pasiuntiniu, visos šios paslaptys turi būti užbaigtos. Suprantate? Septintas žemiškas pasiuntinys, suprantate, šis angelas, apie kurį Jis kalba, tuomet buvo žemėje. *Angelas* reiškia „pasiuntinys“. O tuomet, po viso to, jis pamatė dar vieną besileidžiantį Angelą, – ne žemišką angelą, kuriam čia duota Žinia, bet žem... kitą, galingą Angelą, kuris nužengė iš dangaus su vaivorykšte virš Jo, ir pastatė Savo koją ant sausumos ir ant jūros, ir prisiekė Gyvenančiuoju per amžių amžius: „Laiko nebebus.“ Suprantate? Bet prieš nuplėsdamas

tuos Septynis Antspaudus, kad juos apreikštų, ką Jis nuostabiai parodė, pirmiausia Jis tai parodė danguje.

65 Tą dieną buvo fotografuojamos nuotraukos visoje Jungtinių Valstijų pietinėje dalyje ir Meksikoje. Dabar jos kabo štai čia, iš žurnalo „Gyvenimas“, jiems tai iki šiol paslaptis. Bet Jis paskelbia danguje prieš padarydamas tai žemėje. Jis visuomet taip daro. Savo ženklus Jis pirmiausia parodo danguje.

66 Ir netgi Zodiake. Aš neketinu vėl mokytį apie Zodiaką, bet tiesiog jums parodau, kad dangūs tai paskelbia. Zodiake, žvaigždžių plejadose, mes išsiaiškinome, kad Jis paskelbė visą Bibliją Zodiako žvaigždynė. Mes išsiaiškinome, kad Jis pradėjo... pats pirmas Zodiako ženklas yra Mergelė, o paskutinis Zodiako ženklas yra Liūto žvaigždynas, – parodo, kad Jėzus iš pradžių ateis į žemę per Mergelę, Jis ateis antrą kartą kaip Liūtas iš Judo giminės. Suprantate? Kaip tik prieš tai Jis pereina per Žuvų žvaigždyną, Vėžio periodą, kuriame mes dabar gyvename. „Ir visi dangūs Jį skelbia“, – sakoma Biblijoje.

67 Taigi, prieš keletą mėnesių maldykloje aš pamokslavau eilę susirinkimų *Septynių Bažnyčios Periodų* tema. Jūs turbūt visi juos girdėjote. Ir, kai aš baigiau ant lentos piešti Septynis Bažnyčios Periodus, kaip Šviesa pasirodė ir kaip Šviesa išnyko, ir... (aš manau, kad galbūt jūs tai turite kažkur čia; tačiau bet kuriuo atveju tai yra pas mus, mes žinome), ir keistas dalykas – paskutinę dieną, kai buvo nupieštas paskutinis Bažnyčios Periodas, šis didis Ugnies Stulpas, kuris yra tarp mūsų, nužengė tarp šimtų žmonių ir nuskriejo prie galinės maldyklos sienos, ir ten, matant tiems šimtams, nupiešė tuos Bažnyčios Periodus, patamsėjimą ir prašviesėjimą, tiesiog lygiai taip pat, kaip aš nupiešiau tai ant lentos. Paslaptiškai.

68 Taigi, neseniai mes turėjome istorinį bažnyčios įvykį... Biblijoje *mėnulis* simbolizuoja bažnyčią, o *saulė* simbolizuoja Kristų. Nes mes randame Apreiškimo knygoje, 12-tame skyriuje, moterį, kuri yra bažnyčia, ji atrandama su mėnuliu po jos kojomis ir saule virš jos galvos, jos karūnoje – dvylika žvaigždžių. Tai yra, po jos kojomis buvo senasis žydų ortodoksų įstatymas, per kurį ji perėjo į saulės šviesą. *Dvylika žvaigždžių* yra *dvylika apaštalų*, kurie mums atnešė žinias, taigi, vedami

Šventosios Dvasios. Taigi, mes sužinome, kad mėnulis danguje yra skirtas atspindėti saulės šviesą, kai nėra saulės. Jis duoda mums... jis duoda mums šviesą, kad galėtume vaikščioti. Bet tai vis tiek... Nesvarbu, kiek daug jis beatspindėtų, tai vis tiek nėra tobula šviesa, nes tai tėra atspindys. Ir saulė šviečia į mėnulį, o mėnulis atspindi tą šviesą nesant saulei. Bet, saulei patekėjus, mėnulio nebereikia.

69 Ir šiandien Bažnyčia atspindi Dievo Sūnaus Šviesą, kol Jo nėra. Bažnyčia yra Šviesos atspindys. Nes Jis pasakė: „Dar valandėlė, ir pasaulis Manęs nebematys, bet jūs Mane matysite, nes Aš būsiu su jumis, netgi jumyse, iki amžiaus pabaigos. Darbus, kurios Aš darau“, – Šviesas, kurias Jis išreiškė. O Šviesa gali skliti tik per Dievo Žodį. Buvo...

70 Ta saulė yra Dievo Žodis. Pradžioje Dievas pasakė: „Tebūna šviesa!“ Ir kai išreikštas Dievo Žodis, kai Dievo Žodis tapo išreikštas, atsirado šviesa. Iš pradžių Dievas tai ištarė. Kas būtų, jei tai taip ir nebūtų pasireiškę? Tuomet vis dar nebūtų šviesos. Bet kai Jis tai ištarė ir kai tai pasireiškė, buvo patvirtinta, Jo Žodis buvo patvirtintas, atsirado šviesa.

71 Ir tai yra vienintelis būdas, kaip tai gali būti padaryta dabar – kai Žodis yra patvirtintas, Dievo užrašytas Žodis patvirtintas, tuomet sušvinta Šviesa. Tai yra, kiekvienam periodui kažkokia dalis apšviečiama arba užgęsta. Mes tai randame Bažnyčios Perioduose, mes tai randame ir Senojo... Senojo Testamento bažnyčios perioduose. Kiekvieną kartą, kai ateidavo metas tam tikram kelionės pasireiškimui, žemėje pasirodydavo pranašas. Ir Žodis ateidavo tam pranašui, o jis atgaivindavo tą Žodį. Ir kai tas Žodis būdavo atpažįstamas, jis atspindėdavo Dievą. Ir tai būdavo periodas... tai būdavo Šviesa. Ir būtent taip Šviesa ateina ir šiandien.

72 Taigi, nieko neturiu prieš jokią denominaciją, žmones. Bet visomis savo mintimis aš esu prieš sistemas, kadangi jos yra neteisingos. Ir pati pirmoji iškilusi sistema buvo Romos katalikų bažnyčios romietiška sistema. Tai buvo pati pirmoji kada nors organizuota organizacija – Romos katalikų bažnyčia, Nikėja, Roma. Apie trys šimtai dvidešimt penktuosius metus po Kristaus mirties, 325-aisiais, iškilo Romos bažnyčios

organizacija, kuri surinko žmones ir naikino visus kitus, kurie tam priešinosi. Štai iš kur jie paėmė savo svetimus mokymus ir įkūrė sistemą atsitraukę nuo Žodžio. Aha. Ir dabar ta bažnyčia nuo to laiko visiškai atspindėjo tamsą, kadangi tuo metu mes perėjome, kaip mes vadiname, „Tamsiuosius amžius“, apie tūkstantį metų. Tai visiems istorikams ir Biblijos žinovams, ir kitiems, žinoma kaip Tamsieji amžiai, kai Romos bažnyčia kontroliavo viską.

73 Ir ši Romos bažnyčia yra „paleistuvių motina“, sakoma Biblijoje, Apreiškimo 17: „ji buvo prostitutė ir paleistuvių motina.“ Taigi, tai yra amoralus, nedoras moters gyvenimas. Jos abi yra tas pats, abi tokios pačios. Taigi jei... jei – paleistuvė, tuomet tai turi būti moteris. Todėl, jūs pastebėjote, čia yra ne paleistuvė, bet „paleistuvės“. Suprantate? Čia yra „ji“ – vienaskaita – „prostitutė“. Tuomet bažnyčios yra pavadintos „paleistuvėmis“ – Romos prostitutės dukterimis. Ji yra viso to motina, organizacijos motina.

74 Ir argi nėra keista, kad šiandien, kai mes patyrėme visa tai, ir Žinia apėjo visą žemę, pasipriešindama organizacijai – Ji ją svaidė į kairę ir į dešinę, kad šią valandą, apie kurią buvo kalbama nuo 1933-ųjų, kai Šventoji Dvasia davė man tuos regėjimus ir parodė man laiko pabaigą, septynis dalykus, apie kuriuos aš kalbėjau, ir penki iš jų jau įvyko, tobulai, visiškai tiksliai; kaip Vokietija prieš... ir Italija, ir visi tie karai, ir nacionaliniai įvykiai (apie tokius dalykus man retai pasakoma). Bet jie įvyko būtent taip, kaip Jis pasakė juos įvyksiant. Kaip Musolinis įžengs į Etiopiją ir Etiopija kris po jo kojomis, o paskui kaip jis užsitrauks gėdą ir bus apspjaudytas savo paties tautos, ir bus gėdingai pakartas gatvėje žemyn galva kartu su ta prostitute, su kuria jis gyveno. Kaip Amerika įsitrauks į karą su Vokietija, kaip siaubingai jie bus sumušti įvardintoje vietovėje, didžiojoje linijoje, kuri ten bus įtvirtinta betonu, man atrodo, ji vadinama Zygrido linija. Ir viena iš jų vadinama Magino, man atrodo, kuri buvo Prancūzijoje. Ar tai teisingai? O Zygrido linija buvo vokiečių linija. Ir Viešpats leido man tai pamatyti vienuolika metų prieš jos pastatymą. O jie niekada nebūtų sutikę su tuo, kad ten bus sumušti, amerikiečiai nebūtų sutikę, kol anie kone paskandino visą kariuomenę. Kai jie ten nuvyko, vokiečiai nutaikė savo ginklus tiesiai į tą flotilę, leido jai ten pasirodyti ir

beveik visą paskandino. O aš tai pamačiau dar likus vienuolikai metų iki tai linijai apskritai... dar net prieš išliejant jai pamatus ar panašiai, tai Zygfrido linijai. Ir visus tuos kitus dalykus, kaip mašinas ir automobilius, ir... ir kaip viskas išsipildė būtent taip, kaip Jis pasakė, kol šią tautą pradės valdyti moteris, kuri galbūt yra bažnyčia. Suprantate? O tuomet ateis galas.

75 Dabar iš viso to mes matome, iš visų šių dalykų, ir kaip aš trimituodavau prieš organizaciją, argi nėra keista, jog Romos popiežius paliko Romą, kad pirmą kartą sugrįžtų į Jeruzalę? Ir taip darydamas... Jeruzalė yra žinoma kaip seniausia bažnyčia visame pasaulyje.

76 Kai Melchizedekas pasitiko Abraomą, sumušusį karalius, Jis buvo Jeruzalės Karalius, Kunigas, kuris buvo Kristus, tai buvo Dievas; niekas kitas negalėjo būti Melchizedeku, išskyrus patį Kristų, tiksliau, patį Dievą, suprantate, patį Dievą, kadangi Jis neturėjo nei tėvo, nei motinos. Suprantate? Matote, Jėzus turėjo tiek tėvą, tiek motiną. Taigi, šis Vyras neturėjo nei tėvo, nei motinos, nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos. Ir, kas Jis bebūtų, Jis ir toliau gyvena. Ir Jis tuo metu buvo *Salomo* Karalius, kas išvertus reiškia: „Ramybės Karalius, Šalom.“ Jeruzalės Karalius, kuris pasitiko Abraomą ir davė jam vyno ir duonos, komuniją po mūšio. Štai labai nuostabus provaizdis Žydams 7-tame skyriuje, kurį randame. Taigi, pasibaigus mūšiui davė jam duonos ir vyno. Ir Jis...

77 Štai ką mes pirmiausia valgysime įėję į Naująją Karalystę – mes vėl valgysime tai su Juo Tėvo Karalystėje, duoną ir vyną. „Aš nebegersiu vynmedžio vaisiaus ir nebevalgysiu duonos iki tol, kol vėl valgysiu tai su jumis Tėvo Karalystėje, ir tą dieną.“

78 Taigi, dabar, kai mes išsiaiškinome, kad po to, kai Karalius Šalom buvo... išėjo iš miesto, tuomet vėliau jame įsigalėjo tikėjimo mokymas. Ir tas mokymas taip ir liko, bet jis simbolizavo senąją bažnyčią. O Naujajame Testamente mes mokomi, – būtinai tai suvokite, – Naujajame Testamente, kad mes esame ne iš šio žemiško Jeruzalės miesto, bet mes esame iš Naujosios aukštybių Jeruzalės. Todėl tai turi būti mėnulis, Jeruzalė, o ne Naujoji Jeruzalė iš aukštybių. Taigi mėnulis simbolizuoja žemiškąją bažnyčią.

79 Ir argi nėra keista, kad kaip tik prieš popiežiui apsilankant Jeruzalėje, danguje įvyko visišką mėnulio užtemimas, kaip tik keletą dienų prieš tai, prieš jo išvyką. Žinote, jis atvažiuos ir čia, suprantate. Taigi, to dar niekada nėra buvę, suprantate. Bet ką tai parodo? Kad tai... Jis taip daro, kad laimėtų palankumą, kadangi tą dieną, kai jis atvyko į Jeruzalę, jis susitiko, jis susitiko su graikų Ortodoksų hierarchija. Ir ką gi tai atspindi? Draugystę, kurios jie nori, protestantai ir katalikybė jungiasi kartu, ką jie ir daro ir padarys iki galo. O Dievas tai mums atspindėjo mėnulyje per visišką užtemimą. Per Jo gailestingumą ir malonę...

80 Ar kas nors iš jūsų matėte laikraštį, kuriame buvo mėnulio nuotraukos? Aš jį čia turiu. Juk tai yra tobulas provaizdis, praleido septintąjį periodą, kuris dar tęsiasi, būtent taip, kaip aš per Šventąją Dvasią nupiešiau Bažnyčios Periodus. Štai yra šeši iš jų, septintasis vis dar tęsiasi. Šešios mėnulio būsenos, koks jis ryškus pirmajame bažnyčios periode, tamsus antrajame, trečiajame, ketvirtajame, penktajame ir šeštajame; viskas būtent taip, kaip Šventoji Dvasia leido man juos nupiešti ant lentos, o tuomet patvirtino jų tapatybę ant maldyklos sienos prieš du metus. Mėnulis atsispindi, o mokslas vėl užfiksuoja Bažnyčios Periodų nuotrauką lygiai taip pat, kaip jie užfiksavo štai tą Šviesą ir išspausdino „Gyvenimo“ žurnale, Antspaudų nuplėšimo, apreiškimo septintojo angelo metu. Jo tarnavimo metu, septintojo pasiuntinio, Dievo paslaptys, tai yra, visos paslaptys, buvusios per visus periodus, turi būti apreiškotos, tapti išreikštos, tai turi įvykti tuo metu! Ir Jis tai padarė. Jo žodžiai visuomet išsipildo. Argi tai nėra mįslingas dalykas? Dievas danguje nupiešė tą patį, ką ir jie turi, tas pats Dievas leido man nupiešti ant lentos, o tuomet – Pats. Taigi, Jis tris kartus tobulai patvirtino to tapatumą, ir būtent prieš pat popiežiui atvykstant į Jeruzalę.

81 Taigi, tai buvo bažnyčia, mėnulis yra bažnyčia, simbolizuoja bažnyčią. Ir priešais bažnyčią šio pasaulio šešėlis kerta mėnulį. Ir pasaulietiškų „izmų“ šešėlis, pasaulietiško, pasaulietiškos bažnyčios šešėlis plačiai pasklido, kad užtemdytų visą Biblijos Šviesą. Pasaulis užtvėrė Šviesos atspindį. Ar jūs suprantate? Pasaulis užstojo mėnulio šviesą ir užtemdė saulę. Ir mėnulio atspindys, kuris turi duoti žemei šviesą, buvo visiškai

užtemdytas. Ir Jis atėjo ir nupiešė paveikslus lygiai taip pat, kaip ir tuomet per įkvėpimą, prieš tam įvykstant.

82 Taigi, tai, man atrodo, sese Simpson, buvo Tuksono laikraštyje. Kaip... Nežinau, ar sesuo Sa... Simpson žinojo... Tuomet ji to nesuprato. Ji pasakė: „Aš jums iškirpau iš laikraščio kai kurias nuotraukas ir tam tikras ištraukas“, – padavė jas man.

83 Ir man tai pasirodė keista. Ir aš nuėjau ten, paėmiau jas, pasižiūrėjau ir pasakiau: „Štai kaip, visiškai tiksliai, suprantate, kaip tik tai, ko aš ieškojau.“ Ir štai jos buvo laikraštyje.

84 Sesuo Simpson gali jums pasakyti, kokiame tai buvo laikraštyje, jei norite gauti jo egzempliorių. Ir... [Sesuo Simpson sako: „Gruodžio 28-tos dienos – Red.] Kaip sakote? [Tai gruodžio 28-tosios vakarinis tiražas.] Gruodžio 28-tosios vakarinis tiražas.

85 Matote, prieš jam nuvykstant į Jeruzalę, kad užblokuotų jos Šviesą, arba tą prieigą prie jos. Visas tas laikas, pozicija ir visos jos turimos teisės šviesti – dabar tai yra visiškai nukertama paskutiniajam periodui, septintajam bažnyčios periodui, kurio metu ji panyra į tamsą. Kokį didį dalyką Viešpats mums pasako. Kas bebūdavo, Tai visuomet išsipildydavo, ir Dievas danguje tai paskelbė ir pasakė, stebėjo tai, ir štai tai yra atpažinta ir patvirtinta, kad tai yra absoliuti Tiesa.

86 Tamsa, šis Laodikėjos Bažnyčios Periodas. Taigi, kai Jėzus, kuris yra Žodis, Laodikėjos Bažnyčios periode buvo už bažnyčios durų, beldė į duris, mėgindamas įeiti. Tamsa, didžiulė tamsa ant šių žmonių. Ar Biblija buvo teisi? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.]

87 Rašto tobulumas, Jo didžio Vardo šlovė. Popiežiaus vizitas buvo ženklas, kad bažnyčios užtemdo Jo išreikštą... Išreikšta pasaulio Šviesa buvo Biblija. Jėzus pasakė, kad Jis yra pasaulio Šviesa. Biblijoje sakoma, kad Jis yra Žodis. Ir išreikštas, arba, patvirtintas Raštas yra Šviesa. Taigi, jums nebeleis to daryti, kai šitai užims valdžią. Ir mes matėme, kad tai buvo išpranašauta, pasakyta per įkvėpimą prieš tam įvykstant, buvo parodytas ženklas mėnulyje, kad tai įvyks, ir štai tai vyksta.

88 Mums išmušė ta valanda, tamsa, didžiulė tamsa. Dabar ant žmonių didžiulė tamsa, štai kas tai yra. Ką visa tai reiškia? Kur mes stovime? Kuria valanda mes

gyvename? Kaip arti Atėjimo mes esame? Na, jūs pasakysite: „Kai visur pas juos vyksta prabudimas...”

89 „Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo duoti jums karalystę.“ Gerai.

90 Ką tai reiškia? Dievas ėmėsi atskirti Šviesą nuo tamsos, suprantate, stumdamas šią atgal, kaip Jis padarė ir pradžioje, kad parodytų naujos dienos aušrą. Bažnyčios Periodai blėsta. [Brolis Branhamas atsikosti – Red.] Atleiskite. Bažnyčios Periodai blėsta. Dievas stumia tamsą į tam tikrą vietą, kaip ir turi būti, kad išnyktų bažnyčios organizacijos, išnyktų pasaulis. Pasaulis viską uždengia ir pasaulietiškas viską užvaldė. Tuomet argi Dievas nėra teisingas? Pasaulietiškais dalykais, pasaulietiška apranga ir pasaulietišku elgesiu, pasaulietišku gyvenimu – juk tai pasaulis!

91 Jūs nesate iš šio pasaulio, vaikeliai. Jūs esate iš Dangaus. Jūsų Namai ne čia.

92 Kam man žiūrėti, mums, pagyvenusiems žmonėms, mėginti gręžiotis atgal ir tapti vėl jauniems? Mes negalime to padaryti. Bet mes žiūrime pirmyn, o ne atgal. Žiūrime čia, į tai, kas buvo, ir norime sužinoti, kas bus. Ir mes laukiame tos valandos, veržiamės link jos.

93 Šiandien tiek daug gerų, nuoširdžių žmonių įtraukti į tuos tikėjimo mokymus, į tas bažnyčias ir organizacijas, „turinčias dievotumo išvaizdą, bet atsižadėjusias jo jėgos“, kaip sakoma antrame Timotiejui, 3-iajame skyriuje.

94 Didžiulė tamsa, Izraelio apakinimas įvyko tam, kad būtų apšviesti pagony. Dabar pagonių apakinimas yra Izraelio apšvietimas. Čia taip pat, kaip diena ir naktis: vienoje pusėje yra tamsa, o kitoje pusėje – šviesa; o paskui šviesa pereina į kitą pusę. Todėl mėnulis praslinko taip, kaip praslinko, o pasaulio tamsos atspindys, užtemdęs jo šviesą, mums yra atspindys, kad pagonių bažnyčios periodas pasibaigė. Bažnyčia ruošiasi, pasiruošė tam tikram laikui – Paėmimo laikui. Nes tamsa telkiasi ant pagonių, ir greitai nušvis aušra žydams. Saulė nukeliavo iš rytų į vakarus, ir mes esame vakarų pakrantėje. Šviesa tegali padaryti vieną dalyką – sugrįžti į rytus, į kitą pusę! Jūs suprantate, ar ne? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Šviesa tegali vėl sugrįžti į rytus, iš kur ji ir prasidėjo, į Izraelį. Dievas apakino juos kuriam laikui, bet dabar tamsa slegia pagonių pasaulį, kuris

viską apdengė. Pagonys mindžios Jeruzalę tol, kol pasibaigs pagonių laikai. Jėzus taip pasakė. Ir dabar jie pasibaigė, didžiulė tamsa ant žmonių! Dievas atspindėjo tai padangėse, kaip Jis parodė tai žemėje prieš visam tam įvykstant. Mes jau įėjome į visa tai.

95 Dievo žmonės užkibo ant to, geri žmonės, nuoširdūs žmonės. Kaip Marija ir Juozapas, jie buvo labai nuoširdūs, suprantate, galvodami, kad Jis buvo su jais, kai Jo nebuvo. Marija ir Juozapas, žinote, kai jie buvo nuvykę į šventę, Jėzus, dvylikametis, jie galvojo, manė, kad Jis buvo su jais, bet Jo nebuvo. Šiandien geri žmonės mano tą patį, jie, tie žmonės, kurie organizavosi toje Bažnyčių Taryboje, tie žmonės tose organizacijose, jie... jie mano, kad jie daro gerai. Jie mano, kad Jis yra su jais, kai taip nėra. Suprantate? Daug žmonių manė, kad Jis buvo su jais, kai jie paspaudė ranką pamokslininkui arba įrašė savo vardą į knygą, bet Jo nebuvo. Daug žmonių galvojo, kai jie buvo apšlakstyti, patvirtinti, pakrikštyti „Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios“ vardu, galvojo, kad Jis buvo su jais. Jie yra geri žmonės. Marija ir Juozapas buvo geri žmonės. Bet tikrovė buvo tokia, kad Jo ten nebuvo! Niekada nereikia daryti prielaidų.

96 Kas yra Šviesa? Patvirtintas, ištartas Dievo Žodis! Už jo ribų nėra Šviesos. Suprantate? Žibintuvėliais žemės neapšviesite. Reikia Dievo Žodžio, kuris tapo išreikštas, Sūnaus.

97 Jie buvo geri žmonės. Atkreipkite dėmesį į Jo Žodžio tikslumą, koks Jis tobulas. Ar pastebėjote, ką pasakė Marija? Dabar jums, brangūs katalikai, aš nieko prieš jus neturiu. Aš nieko neturiu prieš jus. Tai sistema, kurioje jūs esate. Ir jūs, protestantai, tas pats ir jums. Tai sistemos!

98 „Marija, Dievo motina“? Išsiaiškinkite, dvylikametis Berniukas, jos pačios sūnus, turėjo pastatyti ją į vietą. Nei karto Biblijoje Jėzus nepavadino Marijos Savo motina. Ji nebuvo Jo motina. Kaip gi ji galėjo būti Dievo motina? Ji tebuvo iščiomis, kurias Jis panaudojo, kad ateitų į žemę, kad būtų išreikštas žemėje per iščias. Apskritai nieko bendro su ja, nei vienoje Rašto vietoje nepasakyta: „motina“.

99 Atkreipkite dėmesį, kaip klysta Marija, tačiau koks tobulas yra Jo Žodis. Ji Jam pasakė, kai atrado Jį

šventykloje, dvylikametį, diskutuojantį su teologais. Kaip dvylikametis Berniukas Jis juos apstulbino; netgi nelankė mokyklos, o jei ir lankė, mes neturime apie tai jokių įrašų. Bet dvylikametis Jaunuolis Savo išmintimi suglumino šventykloje išminčius. Ji pasakė: „Tavo tėvas ir aš su ašaromis ieškojome Tavęs.“ „Tavo tėvas!“ Pati motina tartum pasakė: „Tavo tėvas Juozapas ir aš su ašaromis ieškojome Tavęs.“

100 Ką Jis jai atsakė? „Argi nežinote, kad Man reikia būti Savo Tėvo reikaluose?“ Jei jis būtų buvęs Juozapo reikaluose, Jis būtų statęs namus arba leidęs laiką dailidės dirbtuvėse. Bet Jis nebuvo Juozapo sūnus! „Aš užsiimu Savo Tėvo reikalais“, – taisydamas tas denominacijas, tikėjimo mokymus bei visa kita, kas buvo girdima. Suprantate? „Aš užsiimu Savo Tėvo reikalais.“ Jis niekada nepripažino, kad Juozapas buvo Jo tėvas. Bet Marija taip padarė, ir Jis pasisuko bei ją pataisė!

Ji pasakė: „Tavo tėvas ir aš ieškojome Tavęs.“

101 Jis pasakė: „Aš užsiimu Savo Tėvo reikalais“, – parodydamas, kad Juozapas nebuvo Jo tėvas. Jo Žodžiai yra tobuli, suprantate.

102 Bet Marija ir kiti tiesiog taip manė. Na, matote, kaip atsitiko, ji išsiblašė. Ji... Ji... Ji norėjo parodyti visiems tiems kunigams ir taip toliau, kad... kad... kad ji nėra to tipo moteris. Ir ji, taip darydama, ji visiškai išplėšė pamatą iš po savo liudijimo, po to, kai paliudijo, kad Angelas ją aplankė ir pasakė: „Tu pastosi ir pagimdysi Sūnų, nepažinodama vyro, nekaltai gimusi Sūnų.“ Ir štai prieš aukščiausiąjį sinedrioną ji sako: „Juozapas, Tavo tėvas, ir aš ieškojome Tavęs.“

103 O tas dvylikametis Berniukas atsakė: „Aš užsiimu Savo Tėvo reikalais!“ Jis papriekaištavo jai: „*Tai* nėra Mano Tėvas.“

104 Matote, šiandien bažnyčia, išsiblašiusi savo tarybomis ir... ir visais pasaulio dalykais, dabar ji yra užtemdyta. Dievas jai priekaištuoja!

105 Jėzus niekada nevadino jos „motina“. Vieną kartą ji atėjo Jo aplankyti susirinkimo metu namuose, panašiuose į šiuos. Kažkas priėjo, pasakė: „Ten, už durų, Tavęs laukia Tavo motina ir broliai.“

106 Jis atsakė: „Kas yra Mano motina, Mano broliai? Kas jie?“ Pažvelgė į Savo mokinius ir pasakė: „Tie, kurie

vykdo Mano Tėvo valią, yra Mano motina, Mano brolis, Mano sesuo ir taip toliau. Štai kas tokie."

107 Ir ant kryžiaus merdėdamas Jis pasakė Jonui, jaunam mokiniui, Jis pasakė: „Štai tavo motina.“ „Moterie, štai tavo sūnus.“ „Sūnau, štai tavo motina.“ Matote, Jis pats niekada to nepareiškė. Tai nebuvo jos Sūnus. Tai buvo Dievo Sūnus. Ji tebuvo iščiomis.

108 Ši rytą šitai yra namas, o ne Bažnyčia. Bažnyčia yra jumyse, – Kristus, čia sėdinčių mirtingųjų dvasia, susirinkusi dangiškose vietose. Tai yra Kristus, o ne namas. Namui viskas gerai, jis tarnauja pagal paskirtį, bet jis tėra naudojamas kaip susirinkimo vieta. Marija tebuvo iščiomis, kurias Jis panaudojo, kad ateitų į žemę, kad parodytų Savo tapatybę tarp žmonių. Visai ne „Dievo motina“, lygiai taip pat, kaip ir šis namas nėra Dievo Bažnyčia. Jis tiesiog tam naudojamas.

109 Taip, dabar daugelis draugų galvoja, žmonių, gerų žmonių kaip Marija ir Juozapas, tai darydami galvoja, kad... kad Jis yra kartu su jais. Bet kaip anuomet tie, taip dabar ir šitie klysta. Jie galvojo, kad buvo su Juo, tačiau taip nebuvo. Bet kai jie buvo pakrikštyti, žmonės galbūt pagalvojo: „O, aš... aš gavau Jį, kai Jį priėmiau ir buvau pakrikštytas.“ Tačiau taip nėra, kol neatsispindi išstartas Žodis.

110 Bet, Išrinktieji, kaip gi ta Šviesa dabar? Aš tiek daug kalbėjau apie tamsą ir pusę mano laiko jau prabėgo, pusė dvylikos. Dabar apsisukime; didžiulė tamsa ant žmonių, taigi, o kaip Šviesa? Jis pasakė, kad ant žmonių bus didžiulė tamsa, bet taip pat bus ir Šviesa: „Kelkis ir šviesk, nes Šviesa atėjo.“ Kaip gali būti tamsa ir Šviesa? Jos turi būti atskirtos. Ir jas atskiria tik vienintelis dalykas – atskiria išreikštas Žodis, Jis išstumia ją į kitą pusę... Žemėje yra tamsa, bet kai pasirodo išreikštas Dievo Žodis, saulė, kuri Žodžiu buvo išstarta būčiai, tamsa pasprunka į kitą pusę. Ir būtent tai dabar ir vyksta – tamsa atsiskiria nuo Šviesos. Dabar išrinktajai Bažnyčiai šią tamsią valandą... Ką gi, mes galėtume apsisoti čia valandomis, bet, manau, aš pakankamai pasakiau, kad jūs suprastumėte, ką... ką reiškia Rašto vieta, kai aš pasakiau: „didžiulė tamsa ant šių žmonių.“

111 Dabar aš sakau Bažnyčiai: „Šalom.“ Suprantate? „Dievo ramybė.“ Ramybė! Kiekvienas tikras žydas, kai

susitinka kita: „Šalom.“ Kitais žodžiais tariant: „Labas rytas! Dievas tebūna su tavimi! Telydi tave Dievo ramybė!“ Tai „Labas rytas! Sveiki!“ Tai brėkštanti diena, Bažnyčia. Ant žmonių – tamsa, bet Bažnyčiai tai yra „Labas rytas!“ Tarp mūsų pasirodo Kristus. „Šalom. Ramybė.“ Aleliuja! „Šalom.“

112 Kai mes matome besiformuojančią tamsą, tamsą prieš pat aušrą, mes žinome, jog ten kybo aušrinė žvaigždė, kad pristatytų ateinančią saulę. Štai kada šviečia aušrinė žvaigždė. Tai... tai... tai vyksta tame tarpe. Kelias minutes prieš pat aušrą visuomet yra tamsu, sutemsta, mėnulis nebešviečia. Didžiausia tamsa prieš auštant yra todėl, kad šviesa stumia tamsą. Bet pasirodo aušrinė žvaigždė ir sako: „Labas rytas! Šalom!“

113 Tai Jis tarp mūsų, Jo atpažintas Žodis. Šalom! Aušta didi diena, kai

suspindės šviesiausias Rytas
amžinai,

kada žemės atpirktieji susirinks
kitam krante,

Iš eilės pakviestas būsiu aš tenai.

Mūsų vardai yra Jo Knygoje, mes būsime ten.
„Šalom! Labas rytas! Ramybė jums!“

114 Tamsa atsiskiria nuo Šviesos. Dievas tai sukelia, Šviesa tai padaro. Suprantate, Šviesa taip stipriai spaudžia, kol tamsa būna priversta susitelkti į vieną vietą. Jie turėjo galimybę Tai priimti, tačiau nepriėmė, todėl ji sutirštėjo. Ir jie tai daro surinkdami bažnyčią ir Bažnyčių Tarybą, apjungdami jas su pagoniška tamsa. Nors jie taip stipriai nesutaria vieni su kitais, tačiau privalo eiti kartu, kad žmonėms ateitų naktis.

115 Izaijo 60:1 sakoma: „Kelkis ir šviesk, nes tau atėjo Šviesa!“

116 Kelkis ir šviesk – Šviesa atėjo. Hm! Žodis, Šviesa ir vėl patvirtinta. Šviesa vėl patvirtinta, Dievo Žodis, kad jūs galėtumėte pamatyti Dievą, išreikštą per Jo dienos Šviesos pažadą, arba, Žodį, duotą šiam periodui, suprantate, šiuos pažadus, duotus šiai dienai, šiuos pažadus, kurie ištarti per pranašus ir per patį Jėzų. Šią dieną! „Dievas, daugelį kartų...“ Žydams 1: „Dievas, daugelį kartų, įvairiais būdais kalbėjo jų tėvams per

pranašus, bet šią paskutinę dieną – per Savo Sūnų, Jėzų Kristų.“ Suprantate?

117 Didi Šviesa, kuri kabojo dykumoje, kuri buvo, kad Mozė paliktų Egiptą, Kristaus paniekimą laikydamas didesniais lobiais už tuos, kurie buvo Egipte.

118 Tas Pats, kuris sutiko Saulių pakeliui į Damaską. Priešais jį pakibo didi Šviesa, ta pati Šviesa, tas pats Ugnies Stulpas. Saulius, būdamas žydas, niekada nebūtų pagarbinęs jokios dvasios arba kažko kito, arba pavadinęs „Viešpačiu“, užimdamas tą poziciją, kurią jis užėmė. Jis pasakė: „Viešpatie, kas Tu esi?“

119 Jis atsakė: „Aš esu Jėzus.“ (Jėzus pasakė: „Aš atėjau iš Dievo ir Aš einu pas Dievą.“)

120 Atėjo ta pati Šviesa. Kam? Tam, kad išreikštų, atidengtų žmonėms pažadus, kuriuos Jis pažadėjo šiai dienai, išreikštą dienos Šviesą! Tamsa sutirštėjo.

121 Kai Jis atėjo, Jis buvo dienos Šviesa. Turėjo ateiti Mesijas. O Jis atėjo būtent taip, kaip Dievas pasakė Jį ateisiant, kad Jis ateis. Ir kai Jis atėjo, kas toks Jis buvo? Dienos Šviesa! Ir Tai sukėlė prieš Jį tokį tamsos spaudimą! Teisingai? Jis turėjo atiduoti Savo Gyvybę, kad Šviesa tęstusi, galėtų šviesti. Jis buvo tos dienos Šviesa. Bet kodėl, kodėl Jis buvo tos dienos Šviesa? Jis buvo patvirtintas Žodis, kuris buvo ištartas, tapo išreikštas. Lygiai taip pat, kaip...

122 Dievas pasakė virš šio tamsaus, niūraus, slogaus, apipelkėjusio pasaulio, kuris ten buvo be šviesos, Jis tarė: „Tebūnie šviesa!“ Ir šviesos nebuvo tol, kol tas Žodis nepasireiškė, tuomet atsirado šviesa.

123 Jis tarė: „Ateis Išgelbėtojas, Mesijas!“ Tai vis dar nebuvo išreikšta, kol Jis neatėjo išreikšti to pažado. O kai Jis patvirtino tą pažadą, Jis pasakė: „Tyrinėkite Raštus, nes jūs manote Juose turį Amžinąjį Gyvenimą, o Jie yra Tie, kurie liudija apie Mane.“

124 Jie atsakė: „Mes nežinome, iš kur Tu atėjai, mes esame Mozės mokiniai!“

125 Jis tarė: „Jei jūs būtumėte Mozės mokiniai, jūs pažinotumėte Mane, nes Mozė rašė apie Mane.“ Suprantate? Jis buvo apraiška! Jis buvo per Mozę ištarto Dievo Žodžio patvirtinimas.

126 O šią dieną, kurią mes dabar gyvename, Dievas atėjo į sceną patvirtinti ir įrodyti Savo pažadų! Taigi, tai yra šios valandos Šviesa, todėl mes galime keltis ir

šviesti! Šiandien mums vėl šviečia Šviesa, Žodis tampa išreikštas. Tai – Šviesa.

127 Lygiai taip pat, kaip ta šviesa šviečia štai ten, saulėtekis šį rytą. Tai yra Dievo ištartas Žodis, nėra nieko kito, kas galėtų štai taip duoti šviesą. Niekas negali to padaryti. Bet kokia dirbtinė šviesa labai greitai užgesa, elektros lemputės ir visa kita. O toji niekuomet nenuvilia, nes tai yra ištartas Dievo Žodis, kuris tapo išreikštas.

128 Smulkūs denominaciniai tikėjimo mokymai trenks į lemputę ir lemputė perdegs, išmuš saugiklį ir visa kita. Tačiau Dievo Žodis niekuomet nenuvils. Jis visuomet bus pats Savimi, Žodis.

129 Bijau, kad aš čia jau truputį viršiju savo laiką. Arba, gal nieko tokio, jei tęsiu toliau ir užbaigsiu šį pamokslą, ar ne? [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Gerai.

130 Kelkis ir šviesk, nes Šviesa tau atėjo. Žodis, Šviesa yra patvirtinta.

131 Vienintelis būdas, kaip Dievas buvo... Jėzus Kristus buvo Dievo ištarto Žodžio pasireiškimas, to meto Šviesa.

132 Jonas Krikštytojas buvo valandos Šviesa. Jis buvo Šviesa prieš Jėzui tampant Šviesa. Pranašas Izaijas pasakė: „Dykumoje šaukiančiojo balsas: „paruoškite Viešpaties kelią ir tiesų darykite Jo vieškelį.“ Tai buvo ištartas Dievo Žodis, Jis gulėjo ten, dar nebuvo atgijęs. Malachijas, paskutinis pranašas, prieš keturis šimtus metų iki to įvykio, jis tarė: „Štai Aš siunčiu Savo pasiuntinį pirma Manęs, kad paruoštų Viešpaties kelią.“ Štai pasirodė vienas iš dykumos, be denominacijos, be tikėjimo mokymo, be tapatybės nustatymo. Bet jo Šviesa parodė jo tapatybę! Žodis nustatė jo tapatybę!

Jie pasakė: „Ar tu esi Mesijas?“

133 Jis atsakė: „Nesu. Bet aš esu dykumoje šaukiančiojo balsas: „Paruoškite Viešpaties kelią.“

134 Jėzus pasakė: „Jūs vaikščiojote šioje Šviesoje.“ Kuriam laikui jis buvo ryški šviečianti Šviesa. Kam? Kol buvo paruoštas kelias, tuomet ši Šviesa užgeso.

135 Jūs negalite vaikščioti *toje šviesoje*, baptistai. *Šita* yra valandos Šviesa! Šviesa atėjo. Kelkis ir šviesk. Žodis, Šviesa. Žodis, išreikštas (atpažintas) Dievo Žodis yra Šviesa.

136 Dabar ką galime pasakyti apie naujuosius metus, į kuriuos mes įžengiame? Mes daugiau galėtume pasakyti apie šitą sandūrą, pereinančią iš tamsos į Šviesą, apie tamė tarpe pasirodančios Šviesos supažindinimą, tačiau dabar norėtume pereiti tiesiai prie naujųjų metų. Gerai.

137 Nauji metai, nauji metai, kaip su jais? Suteikia naują viltį. Mes esame vieneriais metais arčiau. Mes esame viena diena arčiau nei buvome vakar. Mes esame viena valanda arčiau nei buvome tuomet, kai aš pradėjau, be penkiolikos... be penkiolikos vienuolika, dabar jau yra be penkiolikos dvylika. Mes esame viena valanda arčiau! Mes nesižvalgome atgal, mes žiūrime į priekį. Suprantate? O! Tikrai taip. Nauji metai nereiškia naujo puslapio atvertimo. Aha. Ne.

138 Kaip toks vyras vieną rytą; aš tai girdėjau. Vyras anksti atsikėlė ir nuėjęs paėmė laikraštį, sugrįžo ir atsisėdo, užsikėlė kojas ant sofos, užsidėjo akinius ir pradėjo skaityti lai... laikraštį. Jo žmona ten ruošė pusryčius, ji paklausė: „Džonai, ar yra kas naujo?“

139 Atsakė: „Ne, viskas po senovei, tik nauji žmonės.“ Taip. Teisingai. Žmogžudystės, prievartavimas ir visa kita, tik jau kažkas kitas tai padarė, suprantate. Tiesa.

140 Ne naują puslapį atsiversti! Bet atsigręžti į Žodį, pamatyti, ką Žodis žada šiandienai, pamatyti, kokia turi būti dienos Šviesa. Ką mes turime daryti šiemet – tai ne grįžti prie tikėjimo mokymų ir viso kito, ne grįžti prie savo senų denominacijų, ne grįžti prie senųjų denominacijų, bet atsigręžti į Žodį, pamatyti, kokia Šviesa turi šviesti šiandien. O, bažnyčia, atsigręžk į Žodį, sugrįžk prie Žodžio, nuspausk teisingą jungiklį, liaukis spaudinėjusi dirbtinių, žmonių padarytų elektros lempučių jungiklius, suprantate. Atsigręžkite į Jo Žodį ir pamatykite šiandienos pažadą. O paskui pamatykite, koks yra tas pažadas, ir stebėkite, kaip bus patvirtintas jo tapatumas. Kai jis yra patvirtintas, tuomet jūs žinote, ar esate Šviesoje, ar ne. Pamatote, koks yra pažadas.

141 Puslapių pakeitimas ar kalendorių pakeitimas nepakeičia laiko. Daug žmonių sako: „Na, senieji metai praėjo, dabar išmesime seną gruodžio kalendorių ir pasikabinsime kitą, naujųjų metų.“ Štai, štai ką jiems reiškia nauji metai.

142 Kas liečia mane, aš noriu matyti tai, kas yra pažadėta šiai dienai. Aš noriu žinoti, kokia yra šios

valandos Šviesa, kad žinočiau, kaip joje vaikščioti. Aš noriu žinoti, kur aš gyvenu, kokiame esu periode, kiek kelio jau esu nuėjęs.

143 Kaip Paulius pasakė, aš galiu vėl pacituoti: „Pamiršdamas tai, kas praeityje, dabar aš veržiuosi link tikslo, aukšto pašaukimo“, – prie visiško tapatybės nustatymo, kai visas laikas išnyks amžinybėje, Jėzui atėjus.

144 Padarykite, kaip Dovydas padarė – atiduokite savo ateitį į Jo rankas. Nesidairykite į nieką kitą, bet atiduokite savo... Dovydas pasakė, jis tarė... tarė: „Mano laikas yra Jo rankose.“ Ar pastebėjote čia, Psalmėse, kur mes tai perskaitėme, 62-ame skyriuje? „Mano laikas yra Jo rankoje. Jis yra mano uola!“ Kas Jis yra? „Jis apreikštas man! Jis yra apreikšta Tiesa! Mano laikas yra Jo rankose!“ Amen. O, nieko sau! Štai taip.

145 Mano laikas priklauso Jam. Aš esu Jo. Aš esu Jo rankoje, kadangi Jis valdo laiką. Aš nežinau, kas laukia ateityje, bet žinau, kad ateitis yra Jo rankose. Taigi, Tas, kuris laiko ateitį, laiko ir mane. Tad kam man galvoti apie tai, kad naujiems metams reikia sutvarkyti *tai, šitai* ar *anai*? Aš tiesiog patikėsiu save į Jo rankas, vaikščiosiu, kaip ir Dovydas darė: „mano laikas yra Jo rankoje“, – žinojo, kad Dievas laiko ateitį. Dovydas nežinojo, kokia bus ateitis, bet jis žinojo, kad ateitis priklauso Dievui. Aš nežinau, kas laukia ateityje, kaip ir niekas iš jūsų. Bet mes žinome, kad jis laiko ateitį.

146 Kantrybės. Kantrybės. Kai kurie iš mūsų tampa tokie... kai kurie iš mūsų taip įpranta skubėti. Aš manau, kad taip darė daug gerų žmonių. Jūs pradodate per... per daug skubėti. Jūs norite, suprantate, jūs norite padaryti tai patys.

147 Ir broliai tarnautojai, jūs žinote, apie ką aš kalbu, – tie, kurie klausotės šios garsajuostės. Aš kreipiuosi į jus, ne tik į šį mažą susirinkimą, bet į žmones visame pasaulyje.

148 Daugelis žmonių lekia, nekantrūs; bet, tikėdami, kad laikas yra čia pat, jūs stengiatės kažką daryti savo pastangomis. Laukite Viešpaties! Kantrybė yra dorybė! Jei jūs galite būti kantrūs – tai yra dorybė. Tai yra dorybė, jei jūs... „Tie, kurie laukia Viešpaties, atnaujins savo jėgas.“ Ne tie, kurie stengiasi eiti Viešpaties priekyje, kurie mėgina sakyti Viešpačiui: „Viešpatie, aš žinau, jog

Tu nori, kad aš daryčiau *tai*, ir šlovė Dievui, aš..."
Nedarykite to. Laukite Viešpaties. Biblijoje sakoma: „Tie, kurie laukia Viešpaties, atnaujins savo jėgas.“

149 Dievui prireikė tūkstančių metų, kad išpildytų Savo pažadą dėl ateinančio Išgelbėtojo. Bet atminkite, visą tą laiką Jis žinojo, kada tai įvyks. Buvo daug žmonių, kurie pakilo ir mėgino būti mesijais. Daug bažnyčių mėgino pagimdyti mesijus. Bet Dievas buvo paskyręs laiką Savo Mesijui. Jis niekur neskubėjo. Suprantate?

150 O tuo laiko tarpu Jis parodė daug Mesijo provaizdžių. Jis rodė tai nuo pat Adomo iki Mesijo – pirmojo ir paskutiniojo Adomų; vienas jų – iš pasaulio, o Kitas – iš dangaus, vienas – žemiškas, o Kitas – dangiškas, Vienas atėjo iš dangaus, o kitas atėjo iš žemės. Bet tam, kad išpildytų pažadą dėl Mesijo, Jam prireikė tūkstantmečių.

151 Juozapo asmenyje tiksliai parodė, koks Jis buvo. Juozapas buvo Jo portretas.

152 Dovydas buvo Jo portretas. Kai Dovydas buvo atstumtu karaliumi, užkilo ant kalvos viršūnės, atsigrėžė ir verkė dėl Jeruzalės kaip atstumtas karalius, tai buvo Jėzus Dovydo asmenyje. Praėjus šimtmečiams, stovėdamas virš Jeruzalės kaip atstumtas Karalius, pasakė: „Jeruzale, Jeruzale, kiek kartų Aš norėjau surinkti jus, kaip višta surenka savo viščiukus, bet tu nenorėjai.“

153 Pažvelkite į Juozapą, gimė tarp savo brolių, patriarchų; ne paskutinysis (priešpaskutinis; paskutinis buvo Benjaminas), bet kaip tik prieš paskutinį, suprantate, kaip tik prieš jį. Savo brolių nekenčiamas, mylimas savo tėvo. Jo nekentė, nes jis buvo dvasinis žmogus. Jis galėdavo aiškinti sapnus, kurie būdavo absoliučiai tikslūs. Jis matydavo regėjimus, išpranašaudavo tai, kas įvyks. Ir jie jo nekentė. Jis buvo parduotas už trisdešimt sidabrinių.

154 Už ką jie nekentė Jėzaus? Jie vadino Jį Belzebulu, kadangi Jis buvo Žodis, o Žodis atskiria mintis, kurios yra širdyse. Jie Jo nekentė. Ir jie Jį pardavė už trisdešimt sidabrinių.

155 Jis buvo įmestas į duobę, Juozapas, tariamai negyvas. Jo kruviną apsiaustą pasiliko, kaip ir Jėzaus kruvinus drabužius, kuriuos nuėmė nuo kryžiaus,

apsiausta, kurį Jis vilkėjo, kad pripažintų Jo mirtį. Bet ką Dievas padarė Juozapui? Jis ištraukė jį iš duobės, pasodino jį faraono dešinėje. Ir joks žmogus negalėjo pamatyti faraono, matė tik Juozapą. Ir kai Juozapas palikdavo rūmus, būdavo pučiami trimitai ir skelbiama: „Tenusilenkia kiekvienas kelis, Juozapas artėja!“

156 Tas pats ir su Jėzumi. Jis buvo ištrauktas iš duobės, manant, kad Jis mirė, ir prisikėlė bei sėdi Didybės dešinėje. „Dievo niekas niekada nėra matęs, išskyrus Tėvo Viengimį. Ir kai Jis paliks tą vietą, skambės trimitai ir *kiekvienas* kelis nusilenks bei kiekvienas liežuvis išpažins.“ Suprantate, Jis yra klestėjimo Kunigaikštis. Pažiūrėkite, ką anuomet padarė Egiptas – jis išgelbėjo visą pasaulį, atėjus sausras. Taigi, taip bus ir žmogaus Sūnaus atėjimo metu. Kelis, kiekvienas kelis nusilenks ir kiekvienas liežuvis išpažins, kad Jis yra.

157 Jis buvo visiškai parodytas provaizdžiuose, bet Dievas tiksliai žinojo, kada Jis ateis. Jis tiksliai žinojo, kada Jis ateis. Nesvarbu, kiek tokių jie turėjo prieš tai, Jis turėjo Savo Mesiją. Jis jiems provaizdžiuose parodė tai, kas artinosi.

158 Lygiai taip pat, kaip Jis mums parodė Septynis Bažnyčios Periodus, kas įvyks. Lygiai taip pat, kaip Jis mums parodė, kas įvyks, kai Jis iškels ten tą Šviesą kaip apreiškimą tam, kad parodytų pasauliui. Kai Jis siuntė septynis Angelus apreikšti septynis pasiuntinius, kurie buvo per visus juos, ir parodyti nesurištus galus, kiekvienas Angelas ateidavo kiekvieną dieną ir apreikšdavo nesurištus galus, kuriuos paliko Liuteris, paliko Veslis, paliko sekmininkai, – visa tai ten pavaizduota. Ir pačiame didžiojo Šalomo provaizdyje ir šešėlyje, Jehovos, Jahvės. Suprantate? Būtent. Sviedė tai dangun, ir štai mechaninė akis tai nufotografavo. Suprantate? Ačiū Viešpačiui!

159 Šalom! Ramybė! Nesijaudinkite, Jėzus yra čia. Jo didi Šviesa atėjo pas mus, ir mes dėkingi už tai, taip, už Jo Žodį, didžią paslaptį. Štai šiandien Jis išreiškia Save, daro tą patį, ką Jis darė ir tuomet, lygiai tą patį. Daro lygiai tą patį.

160 Mes esame laiko būtybės. Jis yra Amžinybės Dievas. Mes mėginame išspausti iš savęs, mes stengiamės kažką pakeisti: „O, reikia padaryti *šitai*.“

Atminkite, Jis žino viską apie tai! Tai vis tiek įvyks! Suprantate? Tegu Jis tai padaro. Tiesiog paveskite save Jam.

161 Žvelkite aukštyn ir švytėkite Viešpaties džiaugsmu žinodami, kad jūs esate privilegijuoti, jūsų akys atsivėrė ir mato šią dieną. Pasitikėkite Juo dėl ateities. Jūs matėte Jį patvirtinant Savo Žodį anais laikais. Tas, kuris patvirtino Savo Žodį anomis dienomis ir tiesiog tiksliai darė visus tuos kitus dalykus iki pat šios valandos, kurią mes gyvename, viską tiksliai iki pat septintojo angelo Žinios, parodydamas tai tiek danguje, tiek žemėje, ir paskelbė tai trimis būdais, kad niekaip negalėtų būti suklysta, atminkite, Jis pažadėjo, kad Jis vėl ateis. Aleliuja! Tas Žodis bus patvirtintas! Dievo pažadėtas Žodis, po dviejų tūkstančių metų laukimo, Jis atvyks laiku. Nesijaudinkite, Jis bus čia. Kaip Jis patvirtindavo Savo Žodį kiekviename periode, Bažnyčios Periodai parodo tą patį, ir mūsų Viešpaties apreiškimas per septintąją Žinią, ir taip toliau. Dievas tai apreiškė, išreiškė tai ir tai įrodė! Ir šiandien tarp mūsų Jis parodė Save čia tarp mūsų, ir įrodė bei patvirtino Savo Žodį! Taip Jis ir padarys!

162 Tūkstantmetis bus. Senoliai ten vėl bus jauni per amžius. Ligos išnyks ir mirties nebebus! Jie statysis namus, jie gyvens juose. Jie sodins vynuogynus ir valgys jų vaisius. Jie nesodins tam, kad kitas apsigyventų (jo sūnus tai paimtų), jo sūnus gyvens šalia jo. Jis nesodins, kad kitas suvalgytų, kad po mirties kažkas kitas tai paimtų; bet jis ten gyvens! Amen. Vilkas ir avinėlis maitinsis kartu. Liūtasės šieną kaip jautis, o vaikas juos vedžios. Bus... bus nekaltumas. Nebus... nebus... nebus nieko, kas skaudintų. Mes pasikeisime iš to, kokie esame dabar, į tą šlovingą atvaizdą Dievo Sūnaus, kuris yra nemirtingas. Metai nedaro Jam jokio poveikio, amžius nieko negali Jam padaryti, Jis yra nemirtingas Dievo Sūnus. Todėl mes žinome, kad mes esame laiko pabaigoje. Mes esame ties sandūra. Visų šių dalykų tapatumas kruopščiai įrodytas, todėl bus įrodytas ir vėl.

163 Taigi, ateitis – ji Jo rankose. Kaip man žinoti, kada Jis ateis? Kada Jis ateis? Aš nežinau, bet Jis bus čia. Teisingai. Kada Jis padarys *taip* ir *taip*? Kada prakeiksmas paliks žemę? Kada šie palaiminti Dievo meilės atspindžiai – medžiai, stovintys čia ir švytintys,

gėlės ir visa kita, – kada jie amžinai augs? Aš nežinau, bet šitaip bus. Kada visi žmonių širdžių, trokštančių gyventi, apmąstymai, ligoninės, gydytojai ir operacijos, šauksmai ir širdgėla, kada visa tai pasibaigs ir pereis į šlovingą valdymą su Jėzumi tūkstančiui Šalomo metų? Kada tai bus? Aš nežinau. Jis pasakė, kad taip bus. Aš nežinau, kaip Jis tai padarys, bet Jo išstartas Žodis bus patvirtintas, kai Teisumo Saulė patekės su išgydimu po Jos sparnais. Ir išgydymas ten nebus toks fizinis išgydymas, kaip jūs galvojate, kaip, tarkime, kažkas susirgo ir tai bus nuo jo pašalinta. Šitai provaizdyje Jis daro dabar. Bet visa kūrinija bus pakeista! Šis mirtingasis gaus nemirtingumą. Ši senatvė išsoks į jaunystę. Amen. Na, kaip tai įvyks? Aš nežinau, bet ten taip bus!

164 Aš pats senstu. Šiais metais, jei Viešpats leis man nugyventi iki balandžio 6-osios, man bus penkiasdešimt penkeri, jau senas. Bet aš nežiūriu... Aš nenoriu grįžti atgal ir vėl tapti berniuku. Aš noriu veržtis link to tikslo, dėl kurio aš ir atėjau. Jau maždaug prieš trisdešimt su viršum metų aš stovėjau už šio stalo, būdamas dvidešimties su viršum metų vaikinuku, gal dvidešimt vienerių, dvidešimt dvejų metų, aš stengiausi skelbti šią Žinią. Ir į Ją aš idėjau kiekvieną savo jėgų kruopelytę. Jei mano pečiai linksta ir mano plaukai žilsta ir slenka, aš nesidairau į tai. Visa tai vėl sugrįš! Aš žiūriu ten, į brėkštančią dieną, kur patvirtintas Dievo Žodis sako: „nei vienas jūsų galvos plaukas nepražus, ir Aš tai vėl prikelsiu paskutiniuosiomis dienomis!“ Kaip Jis tai padarys? Aš nežinau! Bet aš viliosiu...

165 Nauji metai, – aš nežinau, ką jie atneš, bet aš žinau, kad jie yra Jo rankose. Štai tokios yra mano naujųjų metų viltys. Jeigu Jis ateis, – Amen. Jei Jis neateis, aš ir toliau dirbsiu, jei Jis mane saugos. Aš tiesiog patikiu ateitį Jam. Aš nežinau, kokia ji, aš tiesiog patikiu ją Jam. Jūs matėte Jį patvirtinant Savo Žodį, todėl jūs žinote, kad tai įvyks. Jo Žodis!

Jūs sakote: „Broliai Branhamai, iš kur tu tai ištraukei?“

166 Na, leiskite man čia įterpti mintį tik minutėlei. Ar jūs žinote, kas yra simfonija? Žinau, kad žinote. Tai – muzika, tai – drama. Suprantate, ją groja.

167 Taigi, jums, vaikučiai, kad jūs suprastumėte. Pamenate, mokykloje, man atrodo, jūs turėjote... Kaip vadinasi ta trumpa rusiška simfonija, kartais jie groja būgnais, žinote, tai vadinasi, ar tai ne... apie mažą geniuką, žinote, kuris kalė medžius; ir ten yra tas skraidymas, būgnų mušimas ir taip toliau. Ir jūs girdite visa tai, kai klausotės visos simfonijos, kaip ją groja. Pamišau jos pavadinimą... „Petriukas... [Brolis sako: „... ir vilkas.“ – Red.] ir vilkas“. Teisingai – „Petriukas ir vilkas“. Taigi, tai... tai rusiška simfonija. Suprantate, jie ne... jie neturi mažų... mažų aplink skraidančių figūrų, kurios tai vaidintų, bet jie sugroja tai būgnais [brolis Branhamas beldžia į kažką iš medžio – Red.], o paskui [Brolis Branhamas beldžia į kažką kita – Red.], ir išgauna iš būgnų garsus ir visa kita. Ji taip grojama, taip suvaidinama. Taigi, jūs supratote, ką brolis Branhamas norėjo pasakyti. Suprantate?

168 Dabar jums, suaugusiems – Raštas yra Dievo Simfonija. Taip. Aleliuja! Tik Kompozitorius žino, ką iš tiesų tai reiškia, ir Jis tai apreiškia tiems, kurie klausosi, kuriems įdomu žinoti, kokia tai yra drama. Bet iš pradžių jums reikia sužinoti apie simfoniją, suprantate. Tai nėra tiesiog kažkas matomo, tai pasikeitimai, Žodžio, muzikos sandūros. Ji staigiai keičiasi; kartais kažkiek laiko ji eina *šia* kryptimi, tam tikru ritmu, kiek vėliau ji visiškai pasikeičia. Kas tai? Tiems, kurie Jos nesupranta arba nieko apie Ją nežino, nesidomi Ja, Ji tėra užesys, tėra triukšmas. Bet tiems, kurie žino apie Ją, jie Ją stebi, jie žino, kad Ji artėja. Aleliuja!

169 Taip pat ir mes Dievo Žodžio Simfonijoje turime tuos simfoninius momentus, kai pasikeičia ištisa drama! Tie, kuriems įdomu, klausosi, kad išgirstų tą pasikeitimą. Jūs žinote, kad tai artėja. Jūs girdite, kaip muša būgnai, amen, laukiate, kad kažkas įvyks. Jūs žinote, kad tai yra pasikeitimas, suprantate, po kelių minučių pratrūks trenksmas. Suprantate? Ir jūs to laukiate, jūs galite pasakyti, kokį ritmą muša būgnai. O Dieve! [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Ar jūs dabar girdite baigiamuosius būgnus, ar jūs girdite skambančio Dangiško Žodžio muzikos aidą: „Ir įvyks paskutinėmis dienomis!“ Dievo didžios dramos simfonija, kurią Jis atlieka, ji keičia Jį, Jo simfoniją ties perėjimais. Kompozitorius ir tie, kuriems yra įdomu, įsiklauso į tą

pasikeitimą. Štai ką visa tai mums reiškia – mes klausomės, laukiame. Kiekvieną kartą Jam pasirodant kažkas nutinka, mes matome, kad laikas artėja. Mes matome, kad dar tuomet, ne taip seniai, kai buvo nupiešti tie Bažnyčios Periodai, mes klausėmės. Mes matėme, kad tai buvo tiksliai pagal Žodį, į taktą su Žodžiu. O kas netrukus įvyko? Štai atėjo Jis pats ir patvirtino tai!

170 Mes išgirdome Žodį sakant, kad: „Septintojo angelo dienomis.“ Bažnyčios Periode Jis tiesiog pasakė: „Septintojo angelo Žinia bus paskutinioji Žinia.“ Ir tuomet, o, čia, Apreiškimo 10-ame skyriuje, mes išsiaiškinome, kad: „Septintojo angelo Žinios dienomis Dievo paslaptys bus užbaigtos“, Septintasis Antspaudas bus nuplėštas. Taip turi būti. Tuomet staiga, tam bevykstant, iškilęs regėjimas pasakė: „Keliauk į Tuksoną, šiuo metu pasigirs didžiulis triukšmas, kad tu visiškai suprastum ir žinotum, kad tai yra siūsta. Tai tiesiog supurtys beveik visą žemę.“ Jūs visi apie tai žinote. Tai garsajuostėje, keli mėnesiai prieš tam įvykstant. Tuomet tai įvyko! Tuomet pasirodė danguje. „Šalom!“ Kas tai? Tai pasikeitimas, dūžiai, simfonija.

171 Tuomet kartą Jis pasakė apie Trečiąjį Patraukimą: kaip jis ateis šiuo vienu keliu, paskui – per širdžių atpažinimą, o tuomet – ištartas Žodis.

172 Jėzus pasakė: „Jūs darysite didesnius dalykus nei šie, nes Aš einu pas Savo Tėvą.“ Jono 14: „Darbus, kurios Aš darau, ir jūs darysite; didesnius nei šie, nes Aš einu pas Savo Tėvą.“ Būtent kaip aš neseniai sakiau, kai Marija pamėgino Jį sutapatinti kaip Juozapo sūnų, Jis ją pataisė. Jo Žodžiai visuomet išsipildo! Jis taip pasakė: „Dangūs ir žemė neišsilaikys, bet Mano Žodžiai išsipildys!“

173 Kai mes girdime simfoniją mušant ritmą, besikeičiant [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.], girdime, kad ji tuoj pasikeis – tai perėjimo metas. Mes pastebime, kaip Jis pradeda mušti ritmą ir matome: „Darbai, kuriuos Aš darau, ir jūs darysite, ir *didesnius* darysite.“ „Didesnius“ – Jis tai pažadėjo. Mes klausdavome savęs: kaip taip gali būti?

174 Bet ar jūs pastebėjote, kai Jis atliko Savo pirmąjį stebuklą, Jis paėmė vandenį ir pavertė jį vynu. Teisingai?

Jis paėmė vandenį, kuris kažkada potencialiai galėjo tapti vynu, bet iš pradžių tai buvo vanduo.

175 Ir kai Jis pamaitino penkis tūkstančius, ką Jis padarė? Jis paėmė kažką, kas jau buvo, kaip ir vandenį, Jis paėmė žuvį, kuri kadaise plaukiojo ir buvo išsiritusi iš kiaušinėlio, ir Jis perlaužė ją, ir kita žuvis išaugo į kūrinį, kuris buvo pirmapradis kūrinys. Jis paėmė duoną, kuri kadaise buvo kviečiais, buvo sėkla ir tapo duona, ir Jis atlaužė iš šios duonos, ir kūrinys buvo tik padaugintas.

176 Bet miške nebuvo iš ko sukurti voverės. „Tebūna!“ – ir atsirado, nebuvo iš ko to atlaužti! Kas tai? Tas pats Jėzus Kristus. Suprantate? „Jūs darysite didesnius dalykus nei šis, nes Aš einu pas Savo Tėvą.“ Ne kažką imsite, kas jau sukurta, kažką atlaušite iš to ir padauginsite kūrinį, bet absoliučiai sukursite. Parodo, kad Jis yra tas pats Jehova, kuris stovėjo ten ir pasakė: „Tebūna!“ – ir atsirado. Jo Žodis tapo išreikštas. Kai Jis tapo kūnu žemėje, Jis paėmė Savo pirmapradi kūrinį, perlaužė jį ir jį padaugino. Bet dabar, paskutinėmis dienomis, kai Jis vėl nužengia tarp mūsų, ta pati Šviesa, kuri nužengė, pasakė: „Tebūnie šviesa“, – suprantate, Jis tiesiog ištarė kūrinį būčiai. „Jūs darysite didesnius nei šis, nes Aš einu pas Savo Tėvą.“ Atminkite, mes gyvename šiais laikais.

177 O pasaulis nesupranta, kadangi „tai yra nesąmonių krūva.“ Kadangi jie nėra metodistai, tai metodistai to nesupranta. Kadangi šitai, jie nėra baptistai, tai baptistai to nesupranta. Kadangi tai nėra katalikai, todėl katalikai to nesupranta. Kadangi tai nėra sekmininkai, todėl sekmininkai to nesupranta.

178 Bet tie, kurie laukia Viešpaties, tie, kurie ieško! Kiek mes žinome iš observatorijų istorijos, nei vienas žmogus nepastebėjo tos Žvaigždės. Bet išminčiai sekė paskui Ją šimtus kilometrų, du metus jie Ją stebėjo ir sekė iš paskos. Suprantate, ką aš turiu omenyje? Būtent tie, kurie klausosi simfonijos.

179 Atminkite, Kompozitorius žino pabaigą nuo pradžios! Jis viską apie tai žino, todėl Jis ir galėjo šitai čia užrašyti. Būtent taip. Taigi, jūs turite pradėti su Juo, jūs turite pradėti... Jeigu jūs norite išgirsti simfoniją, pradėkite su Juo, kaip ir simfonijos muzikoje. Jūs klausotės, jūs žinote, kas yra perteikiama, kad bus tai, kuo ir yra pati simfonija, tuomet jūs pradėsite klausytis

muzikos. Ir jūs žinote, apie ką tai, todėl jūs maždaug žinote: „Būtent čia vyksta *tai ir tai*, dabar turi būti perėjimas.“ Taigi, visiems kitiems, kurie nieko nežino apie tai, kur jie yra... tiesiog įėjo ir atsisėdo, tai tiesiog nesąmonių krūva, stiprus triukšmas. Bet tiems, kurie žino, kas tai yra, tai atliekama muzikos ritmu, mušama būgnais pagal natas, tai trimituojama trimitais, grojama arfa, grojama smuiku, tai... tai mušamas ritmas bosu, išgaunamas garsas trimitais, mušama būgnais. Viskas kartu vienu ritmu, ir tai sukuria tokią dramą, kad jūs galite užsimerkti ir gyventi tame. Aleliuja!

180 Žmogus gali užmerkti savo mirtingas žemiško regėjimo akis ir gyventi Jėzaus Kristaus Akivaizdoje, kai jūs matote, kaip Jo Žodis muša ritmą didžioje simfonijoje, kurioje mes dabar gyvename, vykstant perėjimui. Pirmiausia jūs turite būti Simfonijoje. Vienintelis dalykas, kurį jūs galite daryti, įeję į Simfoniją, kai pradėjote, jūs pradodate įsijausti į ritmą. Tas pats ir tarp jūsų bei Dievo! Jūs negalite stovėti nuošalyje ir žiūrėti į tai! Jūs turite įsijausti į Jos ritmą! Kaip jūs į jį įsijaučiate? Jūs gimstate į Jį, į Žodžio ritmą, kai tampate to Žodžio dalimi.

181 Jūs turite tapti šokio dalimi, kad šoktumėte. Jūs turite tapti beisbolo dalimi, kažkuo, kuo domitės, kad išitrauktumėte į beisbolą.

182 Jūs turite tapti Žodžio dalimi, kad pažintumėte Dievo Simfoniją! Jo Simfonija yra tuomet, kai Ji grojama, jūs suprantate, žygiuojate laiko ritmu. Jūs laukiate to: „Darbus, kuriuos Aš darau, ir jūs darysite; jūs darysite didesnius nei šis“, – šiomis paskutinėmis dienomis. O, nieko sau! Didis laiko pasikeitimas. Mes įeiname į ritmą, Žodžio ritmą. Atraskite Jo tikslą, valandą, kurią mes gyvename. Įeikite į viso to ritmą! Kaip daro... Kaip Jis tai daro. Jei įeisite į Žodį, jūs išsiaiškinsite, kaip Jis tai darė pradžioje, tuomet jūs žinosite, kaip Jis tai daro visą laiką.

183 Kaip Jis iš pradžių siuntė Savo Žinią? Ką Jis daro? Jis neužsiiminėja organizacijomis. Jis niekada to nedarė, todėl nedaro to ir dabar. Būtent todėl, jeigu jūs klausotės tos Bažnyčių tarybos ritmo, jūs esate tamsoje! Bet jeigu jūs klausotės Žodžio ritmo!

184 Už ką jie nužudė Jėzų? „Tu, būdamas Žmogus, darai iš Savęs Dievą.“

185 Jūs turite mano Žinią tema: „*Trys tikinčiųjų rūšys*“. Kaip vienas stovėjo ten ir... Buvo tariamai tikintis,

kažkiek laiko jie laikėsi kartu, vaizduodami esą tikintys. O vieną dieną Jėzus jiems pasakė, tarė: „Ką jūs pagalvosite, kai žmogaus Sūnus, kuris yra iš dangaus, vėl pakils į dangų? Aš atėjau iš dangaus, grįžtu į dangų.“

186 Na, dauguma išsivaikščiojo, pasakę: „Tai kietas pasakymas.“

187 Tuomet priėjo tie tariamai tikintys, kurie vaikščiojo su juo, septyniasdešimt, kai jie užkliuvo už kažko kieto, jie nepamatė, kad tai... jie nepažinojo Simfonijos. Jie nežinojo Pažado, kad šis Vaikas buvo Jehova! „Jis bus vadinamas Vardu: Patarėjas, Ramybės Kunigaikštis, Galingasis Dievas!“ Ir kai Jis pasakė: „Kai Aš pakilsiu į dangų, iš kur Aš atėjau.“

188 „Na, – jie pasakė, – tai kietas pasakymas. Kas gali tai suprasti? Mes žinome, kad Tu tesi Žmogus. Mes valgome su Tavimi, mes miegame su Tavimi, mes būname miške su Tavimi, būname su Tavimi prie vandens! Juk Tu esi paprasčiausiai Žmogus, o sakai, kad žmogaus Sūnus grįžta ten, iš kur Jis atėjo?! Ką Tu pasakysi? Tai kietas pasakymas.“ Matote, jie nejautė ritmo. Jie nejautė Dievo Žodžio Simfonijos ritmo, kad Jis buvo Dievas, išreikštas kūne, nes Jis buvo patvirtinta valandos Žodžio Šviesa. Jie to nesuvokė. Jie pasakė: „Tai yra kietas dalykas. Kas gali šitai suprasti?“ Ir jie nusigrėžė. Jie nejautė ritmo, suprantate.

189 Tuomet mes vėl pastebime, ten buvo Judas, tariamas tikintysis, arba netikintysis, kuris laukė tol, kol surado trūkumą. Tuomet Jis atsigrėžė į mokinius, pasakė tik dvylikai, o Judas buvo vienas iš jų, Jis pasakė: „Ar jūs taip pat norite išeiti?“

190 Tuomet Petras pasakė: „Viešpatie, kur mes eisime? Tu esi Kompozitorius.“ Amen. „Tu žinai, kaip visa tai vyksta! Tu esi Vienintelis, turintis Gyvenimo Žodį. Kurlink mums sukti? Mes negalime grįžti ir vėl būti fariziejais ar sadukiejais, ar eroditais“, – ar kas ten bebūtų. „Tu esi Tas, kuris turi Gyvenimo Žodį. Mums daugiau nėra kur eiti. Mes... mes prisijungėme prie šio didžio Koncerto! Mes esame jame, mes klausomės ir esame ritme! Mes tikime, kad Tu esi Dievo Sūnus, išreikštas Jehova! Mes tuo įsitikinę. Mes nežinome, kas yra tie didžiuliai išbandymai ir sunkumai, bėdos ir visa kita, ir Tavo pasakymas, kad Tu „būsi paaukotas Tave pakeliant“, – ir visa *tai, šitai* ir *anai*, ir „trečią dieną“, ir

visas šis elgesys. Mes To nesuprantame! Bet mes įsijautę, klausomės Dievo Simfonijos, mes esame jos dalis! Ir mes laukiame, kad pamatytume, kas įvyks toliau, ir atidžiai sekame paskui Tave." O, nieko sau! Štai ką aš noriu daryti. Pažadas.

191 Kaip Jis pradėjo? Lygiai taip pat, kaip Jis pradėjo pradžioje. Suprantate? Jis niekada nebuvo siuntęs Savo Žinios organizacijai. Jis niekada nesiuntė Savo Žinios grupei, Jis siūsdavo vieną žmogų. Nojaus dienomis tai buvo Nojus. Mozės dienomis tai buvo Mozė.

192 Buvo tokių, kurie vieną kartą taip pagalvojo, kad pasakė: „Na, tu darai iš savęs vienintelį šventą žmogų iš visos grupės.“ Dievas paniekino tai.

193 Mozė nuėjo pas Viešpatį: „Aš *šitai* padariau. Ką, ką aš turiu daryti?“

194 Jis atsakė: „Atsiskirk nuo jų. Viskuo kitu Aš pasirūpinsiu. Aš tave siunčiau! Tai yra Mano pareiga!“ Ir Jis atvėrė žemę bei prarijo Korachą su visa jo nuosavybe. Matote? Visada.

195 Jonas ir Jėzus negalėjo būti tuo pačiu metu. Jėzus... Jonas pažvelgęs pasakė: „Dabar aš turiu mažėti, Jis turi augti. Jis yra patvirtinta Šviesa.“ Todėl ir ši Šviesa judės pirmyn, kol jis pamatys, kad atėjo visiškas patvirtinimas. Teisingai. Teisingai.

196 Jis yra toks, koks Jis buvo pradžioje. Štai kaip jūs pradodate, kaip jūs pradodate pažinti, koks buvo Dievas! Ką Jis darė, kai buvo čia, žemėje? Kokį gyvenimą Jis gyveno? Ar Jis sutikdavo, ar Jis eidavo į kompromisą? Ar Jis ėjo į organizacijas? Kaip Jis parodė Savo tapatybę? „Tyrinėkite Raštus! Jūs manote... Juose jūs manote turį Amžinąjį Gyvenimą, o Jie yra Tie, kurie liudija apie Mane.“ Suprantate? Tas pats ir šiandien ar bet kuriuo kitu metu. Kai norite Šviesos, pažiūrėkite, ką sako Raštas šiai valandai. Gerai.

197 Tuomet nuo ko jums pradėti? Jei čia yra nusidėjėlis, pradėk nuo kryžiaus, kur turi palaikyti save mirusiu su Juo. Tuomet tu įeisi į... į didžią dramą! Tu klausaisi, tuomet tu žiūri į natas, kurias laikai savo rankoje, į Simfoniją. Savo rankoje tu turi natas, kurios tau pasakys šiuos dalykus, kur muzikos perėjimai tai pavaizduoja, tuomet tu matai, koks yra veiksmas. Kai matote ant žmonių krentančią Dievo Dvasią ir darančią tam tikrus dalykus, jūs pažvelkite atgal ir pažiūrėkite,

kur tai yra. Pažiūrėkite, ar šitai nėra tai, ar tai nėra skirta šiandienai. Na, Jėzui atėjus jie turėjo *Simponijos* natas savo rankose. Jie iš tiesų turėjo.

198 Ar aš teisingai tariau šį žodį: simfonija, *simponija*? Aš taip tikiuosi. Taigi, aš tiesiog atsitiktinai apie tai pagalvojau. Simfonija? [Kažkas iš susirinkimo sako: „Simfonija.“ – Red.] Simfonija. Teisingai? Gerai.

199 Taigi, savo rankoje jie turėjo natas, bet ką jie darė? Jie mėgino žiūrėti atgal į ritmą, kuris visas jau... į dalį, kuri jau buvo sugrota. Štai ką šiandien daro bažnyčios. Jie žiūri atgal, žiūri į Liuterio sugrotą dalį; liuteronai žiūri. Jie nežino muzikos pasikeitimo. Jie nežino, ką Dievas daro šiandien, kai Jis daro šiuos dalykus – liuteronai. Sekmininkai sako: „O, mes Tai turime!“ Jūs turite natas, kurios sugrotos prieš penkiasdešimt metų. Suprantate? Žinoma. Tiesiog laikykime šį Žodį savo rankose ir stebėkime, kada prasidės permainos, tuomet žinosime, ką mes darome.

200 Taigi, ir pradėkite su Juo nuo kryžiaus. „Atgailaukite ir pasikrikštykite Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui, ir jūs gausite Muziką, Kryptį, – suprantate, – Jo Žodį, Šventąją Dvasią, kuri išreiškia Žodį.“ Tuomet iki galo laikykitės Žodžio ritmo! Kokį ritmą bemuštų Muzika tai valandai, muškite kartu su Ja. Suprantate?

201 Daugelis žmonių klausė: „Kodėl?“ Jie klausė... Jie klausė, kartais jie klausia manęs: „Kodėl? Kodėl šie dalykai turi įvykti? Kas, kodėl, kodėl *šitai* turėjo nutikti man? Kodėl aš pradėjau ir atsitiko *šitai*, ir aš... aš čia turėjau *šią* problemą, ir *šitai* sutrikdė mane čia, o čia aš praradau *šitai*?”

202 Kartais aš klausdavau: „Kodėl?“ Kodėl, kai aš tebuvo jaunas tarnautojas, buvau ką tik pradėjęs, Dievas atėmė iš manęs mano žmoną, atėmė iš manęs mano vaiką, išplėšė tiesiai iš mano širdies? Kodėl Jis taip padarė? Aš nežinojau. Dabar aš žinau. Aš tiesiog laikiausi už Jo rankos ir toliau pasitikėjau.

203 Jis žino kiekvieną perėjimą. Jis žino, kada ritmas turi... kada tai turi įvykti. Jis žino, ko reikia jūsų lipdymui, Jis žino, kokią medžiagą Jis naudos. Suprantate? Kartais būtent dykumos glūdumoje Dievas iš teisių žmonių lipdo išminčius ir pranašus. Suprantate? Suprantate? Štai kur yra kaldinami žmonės. Žmonės yra

kaldinami Žodyje. Kai jie prikimšti visokiausių tikėjimo mokymų ir šlamšto, teateina jie prie Žodžio ir Dievas tiesiog išmuš tai iš jų, nulipdys iš jų Šitai, didžią Jo Žodžio Simfoniją. Suprantate? Ir tuomet jie mato Žodį, judantį pirmyn.

204 Dievas žino, kada turi pasikeisti jos ritmas. Jis žino, koks toliau bus ritmas! Aš nežinau, koks jis bus toliau, bet Jis žino! Jis žino, koks jis bus, o aš – ne. Bet aš pažvelgiu į tai ir sakau: „Na, tai jau tuoj įvyks.“

205 „Daug bėdų patiria teisingi, bet iš jų visų juos išgelbsti Dievas.“ Suprantate? Dievas judėjo per istoriją Jo Žodžio pažado ritmu, kiekviename periode tuo pačiu ritmu, vykdydamas Savo Žodį. Štai kaip Dievas judėjo per visą istoriją, nuo pat Pradžios iki Apreiškimo, Jis judėjo per istoriją Savo Žodžiu. Teisingai, mušdamas Šventosios Dvasios galios ritmu, patvirtindamas Savo Žodį Išrinktiesiems. Atminkite, Jis niekada negalėjo turėti ryšio su išorine bažnyčia. Tik su Išrinktaisiais.

206 Pažvelkite į tuos kunigus, sakė: „Šis žmogus yra Belzebulas. Jis yra būrėjas. Juk Jis... Jis... jis skaito jų mintis.“

207 Jie mažai tenučiuokė, kad „Žodis yra aštresnis už dviašmenį kalaviją, išvelgiantis mintis, esančias širdyje.“ O Jis buvo Žodis.

208 Bet ši prostitutė, tą dieną stovėjusi prie šulinio, kad pasisemtų kibirą vandens, ji pasakė: „Aš matau, kad Tu esi Pranašas. Mes žinome, kad ateis Mesijas. Mes neturėjome pranašų jau šimtus metų, bet mes žinome, kad ateis Mesijas. Ir, kai Jis ateis, būtent toks Jis ir bus.“

209 Jis atsakė: „Aš ir esu Jis.“ To pakako. Kodėl? Išmušė ritmas! Ji laukė to pasikeitimo iš bažnytinės denominacijos į patvirtintą Mesiją! Ir štai stovėjo Jis, Mesijas, apie kurį Mozė pasakė: „Viešpats, jūsų Dievas, pakels Pranašą kaip mane.“ Ir štai – Jis. Ritmas pasikeitė, patvirtinta Sėkla tai atpažino.

210 Ir kai tikras Dievo Žodis krenta ant patvirtintos, ant Sėklos, o jie mato tą Žodžio patvirtinimą, jie tai atpažįsta. Jie žiūri į Žodį, jie žino perėjimą, jie žino laiką, jie žino pasikeitimą, jie žino taktą, kuris turi būti tą valandą! Aleliuja! Jie žino taktą, jie žino laiką, jie žino, kokia turi būti seka. Matote, tik Išrinktieji tai žino.

211 Kai Pilypas tai pamatė, jis nebegalėjo daugiau išverti, Jis žinojo, kad tai buvo Mesijas. Todėl jis nuėjo

pas vieną vyruką, jie kartu tyrinėjo Bibliją. „Natanaeli, – pasakė, – eime, pamatysi Žmogų. Eime, pažiūrėk, ką mes radome, mes radome Jėzų iš Nazareto. Mes atradome Jėzų iš Nazareto – tai yra Pranašas, apie kurį Mozė pasakė, kad Jis ateis. Mes Jį atradome. Mes Jį atradome.“

212 Jis atsakė: „Kaip taip gali būti? Aš tiesiog... Kur Jis buvo?“ Matote, jis nebuvo... Suprantate, jis neįtavo ritmo labai tiksliai. Jie tyrinėjo. Bet kai jis ten nuėjo, jis jam pasakė, supažindino jį su Žodžiu.

213 Ir, kai jis ten nuėjo, Jėzus pasakė: „Štai izraelitas“, – ritmas pradėjo daryti poveikį, didi drama pradėjo ten rutuliotis ant pakylės, tiksliau, ant žemės, tą dieną. Galbūt Jėzus stovėjo ant akmens, kalbėdamas žmonėms. Ir, kai Pilypas atėjo su Natanaeliu, Jis pažvelgė į jį ir pasakė: „Štai izraelitas, kuriame nėra klastos.“

Tas atsakė: „Rabi, iš kur Tu apskritai mane pažįsti?“

214 Jis atsakė: „Prieš Pilypui pakviečiant tave, kai tu sėdėjai po medžiu, Aš tave mačiau.“ O, nieko sau!

215 Jis buvo viso to dalis! Jis pasakė: „Tu esi Dievo Sūnus! Tu esi Izraelio Karalius.“ Nesvarbu, koks buvo šio pasaulio taktas ir visi jų pasilinksminimai, vykstantys jų denominacijose, tai nebuvo ta didi Dievo Simfonija. Amen! Jis pasakė: „Tu esi Izraelio Karalius! Štai kas Tu toks! Aš tai matau! Aš tai žinau.“ Kodėl? Jis buvo išrinktasis. Išrinktoji Sėkla žino. Visuomet, visuose perioduose jie tai žino.

216 Jūs sakote: „Bet, broli Branhamai, o kaip dėl mano motinos ir tėčio, kaip dėl mano žmonių, kaip dėl mano denominacijos, ką... ką jie padarys? Jie išmes mane lauk. Ar tai...“ Jei negalite žiūrėti pirmyn, žiūrėkite aukštyn. Apskritai nemėginkite žiūrėti pirmyn, paduokite ranką Jam! Jis teveda jus! Žvelkite aukštyn, nežiūrėkite į priekį. Jūs sakote: „Kodėl, kodėl kiti šaiposi iš manęs dėl mano ilgų plaukų, ir dėl to, kad nebedėviu šortų, ir kad nebelankau bažnyčios.“ Hm! Kentėjimas dėl Jo Vardo yra Jo malonės augimo skausmai. Taip. Kentėjimas dėl Jo Žodžio, suprantate, yra Jo malonės augimo skausmai. Tikrai taip. Tiesiog atminkite, kad tai yra jums duota Dievo malonė. O, nieko sau!

217 Kaip Paulius pasakė, aleliuja, jis turėjo negalią, kažkas jam kėlė rūpesčių. Jis... Velnias jį daužė, smūgis

po smūgio. Ir jis prašė Viešpaties, tris kartus, kad paimtų tai nuo jo, sakė: „Aš to nenoriu, Viešpatie. Paimk tai nuo manęs!“

218 Ir tuomet vieną naktį Viešpats prakalbo jam, pasakė: „Sauliau, – tiksliau, – Pauliau, pakanka Mano malonės.“

219 Jis atsakė: „Tuomet Aš girsiuosi savo negalia. Aš girsiuosi tuo! Aš žinau, kad Tu esi Išgydytojas! Aš mačiau, kaip Tu gydei ligonius, prikeldavai mirusius ir išvarinėdavai velnius, atverdavai aklųjų akis. Bet, jei aš prašiau Tavęs ir Tu pasakei man, kad Tavo malonės pakanka, tuomet šis velnias, kuris vargina mane, yra Tavo malonės augimo skausmai. Tuomet aš girsiuosi savo negaliomis. Kodėl? Kad aš nesiaukštinčiau dėl apreiškimo gausos.“ Suprantate?

220 Suprantate, jis... jis turėjo kažką, ko kiti mokiniai neturėjo, jis matė Jį po Jo mirties, palaidojimo, prisikėlimo ir pakilimo. Jis Jį matė. Kai kurie iš jų sako: „Na, aš vaikščiojau su Juo.“ Taip vaikščiojo kiekvienas, buvęs gatvėje. Bet po Jo mirties, palaidojimo, prisikėlimo ir pakilimo bei sugrįžimo Ugnies Stulpo pavidalu, Jis kalbėjo Pauliui. Tai buvo daugiau nei turėjo visi kiti. Amen.

221 Jis pasakė: „Kad aš neišpuikčiau ir neužsinorėčiau pastatyti didžiulių seminarijų ir viso kito, ir dar kažkokių milžiniškų dalykų, kad aš neišpuikčiau dėl Jo apreiškimo gausos, Dievas leido velnio pasiuntiniui mane vis mušti.“ Jis pasakė: „Tuomet, kai aš esu silpnas – aš esu stiprus.“ Amen. Amen! Jo malonės augimo skausmai! Amen. Mes galėtume ties čia ilgam apsistoti; jau praėjo valanda ir keturiasdešimt penkios minutės, ir mes kenčiame Jo malonės skausmus.

222 O, Jis gali leisti atsirasti kryžkelėms. Jis gali leisti atsirasti kryžkelėms, kad mus išmėgintų, kad išstobulintų mus Jo tarnavimui. Jis gali leisti, kad tai įvyktų dabar, Bažnyčia, ir tie, kurie klausotės garsajuostės. Jis gali leisti, kad atsirastų kryžkelės mums į naudą.

223 Lygiai kaip Jis pasielgė ir su Danieliumi. Vieną dieną Jis privedė Danielių prie nedidelės kryžkelės. Žinote, Babilone jis buvo didis žmogus. Jis padarė, Jis leido karaliui atsigręžti prieš jį ir įmesti jį į liūtų urvą. Šitai jį tik išstobulino. Žinoma!

224 Leido žydų jaunuoliams eiti į liepsnojančią krosnį. Jie buvo apsisprendę stovėti už Jo Žodį!

225 Jis gali leisti skambėti ižeidžiantiems žodžiams, leisti jiems juoktis iš jūsų dėl jūsų ilgų plaukų, leisti jiems juoktis iš jūsų paaiškinimų, kodėl jūs tapote šventuoliais ar dar kuo nors. Tai gali, jie gali leisti jums juoktis... jie gali juoktis iš jūsų dėl to, to, to, – visa tai gerai. Tai yra kryžkelė, tai yra nedidelis perėjimas. Tai yra skirta kažką išbandyti.

226 Suprantate, vienintelis dalykas, kurį kryžkelė padarė žydų jaunuoliams, kurie laikėsi Žodžio, – ji tik išlaisvino juos iš pančių, kuriais buvo surištos jų pėdos ir kojos.

227 Ir kartais prireikia sunkių išbandymų, kad nutrauktų nuo mūsų pasaulio pančius. Kartais Dievas leidžia mums patirti nedidelį išbandymą, žinote, kad pamatyti, ką mes darysime, kad paimtų jus iš pasaulio. Arba, kitais žodžiais tariant, leidžia jums patirti nedidelį išbandymą ir išspiria jus lauk iš tos organizacijos, ir iš tokio supratimo, kad „metodistai, ir tik jie, baptistai arba sekmininkai“, arba „tai... tai vienintelė grupė, kuri tai turi. Jei jūs netikite tuo taip, kaip tiki mano bažnyčia, tuomet jūs apskritai netikite.“ Kartais Jis leidžia įvykti nedideliu išbandymui. Galbūt susirgo jūsų vaikas. Galbūt kažkas įvyko kaip tik mirties valandą. Galbūt jūs kažko netekote, ar panašiai. Kam visa tai? Tam, kad jūs išrūktumėte, kad jums kažką parodytų, kad atvertų jūsų akis. Galbūt kartais jūs ateinate pakritikuoti. Galbūt jūs klausotės šios garsajuostės tik tam, kad pakritikuotumėte. Galbūt Dievas tai daro tam, kad nuplėštų tam tikrus pasaulietiškus pančius, kuriais jūs surišti.

228 Čia kaip ir su skęstančiu upėje žmogumi – pirmiau reikia ištraukti žmogų iš upės, kad būtų galima ištraukti upę iš žmogaus. Teisingai. Pirmiausia turite ištraukti jį iš upės, tuomet jūs galite ištraukti upę iš jo! Kartais Dievui tenka tai daryti tokiu būdu. Jis leidžia atsirasti permainoms, kryžkelėms, kad tai padarytų. Laikykitės Jo pažadų, Žodžio, nes jie niekuomet nenuvils. Ateitis – ji yra Jo rankoje. Stovėkite, kaip ir anie stovėjo, ne... nepasiduokite.

229 Abraomas, būdamas savo kryžkelėse, žinojo, kad Dievas gali jo sūnų prikelti iš mirusiųjų, iš kur jis jį ir

gavo, būdamas kryžkelėje. Abraomas priėjo prie savo kryžkelės. Ir po to, kai jis pasitikėjo Dievu ir matė visus Dievo stebuklus... Dvidešimt penkerius metus jis laukė berniuko, pažadėto sūnaus, o paskui Dievas liepė jam eiti ir paaukoti būtent tai, ko jis laukė. Tai bent, o, tai bent, koks laikas! Bet ar Abraomas susvyravo? Perskaitykite Romiečiams 4-tą skyrių, pasakyta, kad jis buvo „visiškai įsitikinęs“. Amen! Jis buvo visiškai įsitikinęs, kad Dievas gali padaryti tai, ką Dievas pažadėjo. Amen. Jis leido atsirasti kryžkelei. Per Abraomą Jis mums parodė, suprantate, kad Jis gali prikelti mirusįjį.

230 Abraomas pasakė: „Aš jį gavau tarsi iš mirusiųjų.“ Saros iščios buvo apmirusios, Saros gimda buvo apmirusi; ir jis, jo kūnas buvo apmiręs, jis buvo senas žmogus. Ji nebeturėjo pieno liaukų, kad maitintų kūdikį. Ir jie neturėjo... Na, nebuvo nieko. Ir jis pats buvo nevaisingas, ir ji buvo nevaisinga. Suprantate? Nebuvo apskritai jokio būdo. Ir jis jį gavo kaip iš mirusiųjų, jis pasakė: „Jei Dievas gali tai padaryti, tai Dievas gali jį ir prikelti iš mirusiųjų, nes tas pats Dievas man pasakė, kad vaikas gims, ir aš išstovėjau, ir jis gimė, Jis gali prikelti jį iš numirusiųjų.“ Nes Jis padaro taip, kad mylintiems Jį viskas išeina į gera. Amen.

231 Dievas, kuris davė pažadą, kad paskutinėmis dienomis įvyks tie dalykai, kuriuos mes matome vykstant! Jei Jis pažadėjo sūnų, ir sūnus gimė, jei Jis pažadėjo visus šiuos dalykus, kuriuos mes matome per Raštą, ir taip įvyko, tuomet įeikime į viso to ritmą. Jis pažadėjo, kad paskutinėmis dienomis visa tai įvyks, ir mes tai matome! Jis pažadėjo, kad Jis atsiųs Jėzų. Aleliuja! Bus Tūkstantmetis! Bus nauja diena! Bus diena, kai saulė niekuomet nebusisileis, nes... mums jos nebereikės, nes Avinėlis yra Šviesa Miesto, į kurią mes einame. Amen!

232 Naujos dienos aušra, aš jaučiu, kaip ji dabar mane apgaubia! Naujos dienos Šviesa! Šviesa dienos, kur nebėra nakties, nebėra tamsos, jokių šešėlių, jokio dangaus, jokio... jokio blankaus, tamsaus dangaus, jokių vidurnakčių, jokių mirčių, jokių gėlių ant kapų, jokių laidotuvių procesijų, jokių gydytojų, jokių morgų. Amen! Aš jaučiu Jo Šviesos spindulius, prasiskverbiantius iki pat mano sielos. Nauja diena. Senoji yra išstumama.

233 Kaip aš jaučiu mirtingą kraują, tekantį mano kūnu, taip aš jaučiu, kaip paskui jį ateina Šventosios Dvasios banga: „Kelkis ir šviesk!“

234 kažkas pasakė: „Bili Branhamai, tu sensti, tu silpsti, tavo pečiai linksta, plaukai žilsta ir slenka.“ Tai tiesa! Ir tamsa, ir didžiulė tamsa žemėje!

235 „Bet kelkis ir šviesk.“ Aš jaučiu čia krentantį Jėzaus Kristaus, kuris padarė mane nauju kūriniumi Jame, šlovingos Evangelijos antplūdį. Aš laikiu tos dienos, amen, naujos dienos. Aš nežinau, kokia bus ateitis. Aš nežinau, ką jie atneš, 1964-tieji, ar ką atneš, ar nieko, bet aš išsikibęs į ranką To, kuris laiko Amžinybę, kuris yra Amžinybė. Amen.

236 Abraomas žinojo, kad Dievas gali vėl jį prikelti, todėl jis Juo pasitikėjo.

237 Todėl naujiesiems metams tvirtai apsispręskite laikytis Jo Žodžio ir to, kas Jame pažadėta, kaip ir kiti Išrinktieji anais laikais, jei jūs jaučiate, kad šiomis paskutinėmis dienomis pamatėte Jėzaus Kristaus, Jo didžios Šventosios Dvasios pasireiškimo Šviesą, kuri prasiskverbė iki jūsų. Ir atminkite, atminkite, laikykitės to, ką Jis padarė, – jūs esate vienas iš Išrinktųjų; ir ką jis, anų dienų Išrinktasis, kaip Abraomas, kai jis tai pamatė, kuomet tai absoliučiai prieštaravo moksliniam įrodymui, Nojus tai matė, ir tai absoliučiai prieštaravo moksliniam įrodymui, Mozė tai matė, ir tai absoliučiai prieštaravo moksliniam įrodymui, šitie sumanūs amžiai, kurie praėjo; bet Išrinktieji, kurie tai matė, stovėjo tvirtai! [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Amen!

238 Ir ateičiai tvirtai laikykimės pažado! Dievas jį davė, ir Dievo rūpestis yra jį išpildyti. Aš tiesiog laikausi ritmo. Kai jis išmuša laiką ir pasako: „Tai yra Viljamo Branhamo pabaiga žemėje“, – tuomet aš laikysiuosi ritmo. Tuomet aš vėl prisikelsiu su ritmu! Aleliuja! [Brolis Branhamas suploja delnais – Red.] Tas, kuris muša taklą atėjimui, muša išėjimui, ir vėl išmuš atėjimui. Tai Dievo ritmas: „Aš jį prikelsiu paskutinėmis dienomis. Kas Mane tiki, turi amžinąjį Gyvenimą. Kas Mano Žodžio klauso ir Mane siuntusiuoju tiki, turi Amžinąjį Gyvenimą ir niekada neateis į teismą, bet perėjo iš mirties į Gyvenimą.“ Aš laikausi Žodžio ritmo. Amen. Ne mano širdies ritmo – Žodžio ritmo! Kas bebūtų, jei mano širdis neplaka kartu su Žodžiu, tuomet mano širdis klysta.

Amen! Nes Jis yra Žodis. Amen. Biblija mums taip sako, Dievo Žodis.

239 Neseniai važiuodamas aš klausiausi vienos programos, mes su Biliu. Ir tai buvo ši Biblinė... laida pavadinimu „Pranašystė“, laida... Kaip ji vadinasi? Kažkas apie pranašystę. „Pranašystės balsas“. Iš tiesų tai septintosios dienos adventistai. Jie yra turėję keturis ar penkis skirtingus pavadinimus. Mileritai – štai kuo jie buvo iš pradžių.

240 Vienas iš jų ten susirinkime pasakė, kad aš „tvirtinu esąs Jėzus Kristus, kad Šventasis Tėvas buvo virš manęs, tas Ugnies Stulpas, ir aš esu Jėzus Kristus.“ Taip jau įvyko, kad mano draugas buvo ten jų nedideliame susirinkime, jis atsistojo ir pasakė: „Tu turėsi tai įrodyti, nes aš pakviesiu jį čionai. Noriu, kad tu parodytum bent vieną kartą, kada jis būtų taip išpažinęs“, – suprantate, ir panašiai. Jis kalbėjo apie įvairius kultus ir kitus dalykus žemėje.

241 Jie žino. Kartą aš juos pričiupau tuo *sabato* klausimu. Jie laikosi senosios dienos, kuri jau praėjo. Šventoji Dvasia yra mūsų Sabatas, taip sako Biblija: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, Aš duosiu jums sabatą jūsų sielai.“ Ne „dieną“. Paulius pasakė: „Jūs, kurie laikotės dienos, aš baiminuosi dėl jūsų.“ Suprantate, taip yra. Tikrai taip. „Poilsis pasilieka, – Žydams 4, – Dievo žmonėms, sabato laikymasis. Nes mes, kurie įėjome į Jo poilsį, ilsimės nuo savo darbų, kaip Dievas ilsėjosi nuo Savųjų.“

242 Bet neseniai jų pranešėjas, – nuostabi programa, neturiu nieko prieš juos. Padaryčiau viską, kad galėčiau jiems padėti. Noriai jiems atleidžiu už tai, kad taip kalbėjo, nes jie pasakė kai ką, kas nebuvo teisinga. Bet viskas gerai. Jų mokymas yra visai kaip Jehovos liudytojų ir „Krikščionių mokslo“, ir visų tų kitų kultų, suprantate, tas pats. Bet įsidėmėkite, jie tėra kaip ir bet kokia kita organizacija, aš manau, jie klysta ne daugiau nei visi kiti. Žodis visuomet teisus, suprantate, Jis pats įrodys Savo tiesą. Įsidėmėkite.

243 Bet kai tas vyras kalbėjo, jis pasakė: „Mes turime metų knygą!“ Šis rašytojas, o, koks jo vardas, to pranešėjo? Aš dabar tiksliai nepamenu, koks jo vardas. Jis čia neseniai kalbėjo Sietle „Veikliesiems krikščionims“ per pasaulinę mugę. Ir jis... jis pasakė, šis pranešėjas

pasakė: „Šis vyras parašė knygą – įžymiausią šių metų knygą.“ Aš nesutinku.

244 Šių metų Knyga yra Biblija! Tai yra pasaulio Šviesa! Tai yra pats Dievas! Mūsų metų knyga yra Biblija. Mūsų knyga šiems 1964-iesiems yra Biblija. Ir visiems būsiamiems metams mūsų knyga yra Biblija. Visiems praėjusiems metams tai yra praėjusių metų Knyga, būsimų metų Knyga, ir tai yra Amžinybės Knyga. Ji apreiškia, kad tai yra Dievas. Taip, ji apreiškia Dievą. Kiekvieniems metams, kurie ateina, tai yra metų Knyga. Kai... visuomet, kai girdite Bibliją kažką sakant, jos pažadas yra patvirtintas, išauš amžina diena. Būtent Biblija duoda mums šį pažadą, kai jūs girdite Bibliją sakant, kad išauš diena, kai ateis Jėzus. Ir kaip aš šiandien sakau, dabar...

245 Aš turiu baigti, kadangi aš... aš čia jau dvi valandas, suprantate, maždaug tiek.

246 Žiūrėkite, jei... jei Biblija kalba mums apie visa tai, kas bus, kalba apie visas tas valandas, kurias... kurias mes praėjome. Nojaus dienos yra išpranašautos. Visų kitų dienas Raštas išpranašavo. Martino Liuterio dienos buvo išpranašautos, Veslio dienos, sekmininkų dienos. Ši valanda, kurią mes gyvename, buvo išpranašauta. Viskas įvyko būtent taip, kaip ir buvo. Tuomet, kai... Kas tai yra? Išstartas Dievo Žodis, kuris yra Dievo patvirtintas, padaro tai tos valandos Šviesa. Matote, visai kaip saulė. Kai Žodis, pats Žodis, yra Šviesa, kai Jis patvirtintas tam metui, kuriam ir priklauso. Suprantate, Jis būna patvirtintas, tuomet tai yra valandos Šviesa.

247 Jonas buvo Šviesa, jis... jis buvo didesnė Šviesa nei turėjo Elijas bei jie. Elijas... Jis nebuvo Elijo Šviesa, bet jis buvo Elijas kitu pavidalu, patvirtinantis Šviesą. Suprantate? Jis buvo... Ir kai atėjo Jėzus, Jis pasakė: „Tam tikram metui jis buvo ryški šviečianti Šviesa. Jums labai patinka vaikščioti Jo Šviesoje.“ Suprantate?

248 O Jonas pasakė: „Dabar aš turiu blėsti. Dabar aš turiu išeiti, mano Šviesa baigė sviesti. Aš turiu išeiti. Jis turi augti. Jis yra Šviesa.“

249 Jis pasakė: „Aš esu pasaulio šviesa.“ Amen. Teisingai. „Tas pats vakar, šiandien ir per amžius.“ Ir Jis vis dar yra pasaulio Šviesa. O kas Jis yra? „Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą.“ Kodėl Jis buvo pasaulio Šviesa? Jeigu Jis būtų atėjęs, pasakęs esąs

Mesijas, o nebūtų daręs taip, kaip Biblijoje pasakyta, kad Mesijas darys, tuomet Jis nebūtų buvęs pasaulio Šviesa. Suprantate, būtent patvirtintas Žodis tampa pasaulio Šviesa.

250 Ir šią valandą, kurią mes dabar gyvename, patvirtintas šios valandos Žodis! Sekmininkai, jūs sakote: „kalbėjimas kalbomis“, – ir taip toliau. Tai buvo Sekminių diena, tuomet tai buvo valandos Šviesa. Matote? Suprantate, šitoji yra kita diena. Šiandien Jis yra valandos Šviesa.

251 Septintasis Bažnyčios Periodas visiškai nuslopintas, Kristui likus išorėje. Mėnulis tai paliudija, visa tamsa apdengia žemę. Dabar spraudžiasi šviesa, pradeda rodyti, kas įvyks. Viskas bus sunaikinta, ir Šviesa ateis bei tai sunaikins. Ir Šventieji paveldės žemę, romieji paveldės žemę. Žemės, mėnulio tamsa bus pašalinta. Nakties tamsa praeis, tamsa su jų mirtimi ir tikėjimo mokymais, ir pasitraukimu nuo Dievo Žodžio, iškrypusių dalykų, kuriuos jie sako. Ir tą dieną nušvis Šviesa.

252 Ir atminkite, kai visa Biblija... Paklauskite pabaigai. Kada visa ši Biblija bus ištisai patvirtinta, tuomet bus Amžinas Šalom, Amžina Ramybė. Suprantate?

253 Jis atėjo ir pasakė, kad Jis buvo „ramybė žemėje, palankumas žmonėms“, bet pasaulis to nepriėmė. Suprantate? Suprantate? Jis buvo Ramybė kiekvienam, kuris ateidavo pas Jį Ramybės. Suprantate? Ramybė žemėje, palankumas žmonėms, Jis buvo Ramybė tų naujųjų metų pradžioje, naujos Dievo dienos. Kodėl? Jis buvo patvirtinta tos dienos Šviesa. Suprantate?

254 Bet yra dar daugiau Žodžio, kuris turi būti patvirtintas. Jis turi patvirtinti daugiau Žodžio. Ir kai bus patvirtintas paskutinis Žodis, tiksliau, patvirtintas, tuomet pergalė prarys mirtį, o mirusieji Kristuje prisikels, prasidės Tūkstantmetis ir bus viena didi Ramybė, Šalom. Gyvenkime dėl tos dienos, broli, sese, dėl to nuolatinio didžio Šalomo.

255 Atminkite, Biblija yra visos išminties šaltinis ir joje yra visos ateities viltys. Bažnyčiai – Šalom! Pasimelskime.

256 Dabar čia esti maža grupė. Aš... aš dvi valandas sakiau šią trumpą naujųjų metų Žinią. Jūs buvote labai kantrūs. Ar čia yra kas nors ši rytą, arba tiksliau, šią

popietę, kas neturi Šalomo, tos kalbėjusios Ramybės, to įrodyto Dievo Žodžio, kai jūs su Žodžiu tampate viena? Kai, Biblijai sakant vienaip, jūs sakote: „Ne, aš vargiai tikiu, kad tai yra teisybė“, – tuomet jūs neturite Šalomo. Jūs neturite taikos su Dievu, kadangi Jo Žodis sako viena, o jūs su tuo nesutinkate.

257 Ir jei Žodis sako: „Šalom, Ramybė“, – o jūs turite tą Ramybę, tą kiekvieną Žodį, kurį Dievas ištarė, jūs galite patvirtinti pasakę „Amen“ ir jūs tuo tikite. Ir kai jūs matote Jį patvirtintą, jūs sakote: „Amen, tai yra Žodis!“ Bet nejaugi koks nors tikėjimo mokymas, kažkokia šviesa, kažkokia netikra šviesa, šis pasaulis skverbiasi tos šviesos šešėlyje, kuris krenta tam, kad ją užgožtų, kažkoks tikėjimo mokymas, kad pasakytų: „Ne, aš... aš manau, kad... kad Tai buvo skirta kažkam kitam. Tai turi visiškai kitą prasmę“, – nors Žodis sako būtent Tai? Ar jūs sekate paskui tą šešėlį, ar liekate su ta Šviesa?

258 Čia ir garsajuostėje, kas to beklausytų, pagalvokite apie tai minutėlę. Ir jei čia esti tas, kas norėtų, kas neturi tos Šviesos, pakelkite savo ranką, parodydami, kad šiandien jūs pasiruošę vaikščioti toje Šviesoje. Ir jei toje šalyje, kur nukeliaus ši garsajuostė, bus tas, kuris To neturi, pakelkite savo ranką Dievui būtent ten, kur... Išjunkite minutėlei savo grotuvą, kai mes melsimės, atsiklaupkite ant kelių ir pasakykite: „Viešpatie Dieve, aš abejoju, aš... aš dariau *šitai*. Aš galvojau: „Na, kadangi bažnyčia pasakė, kad visų šių dalykų negali būti, ir *šito* nebus.“ Ir... Bet aš matau, kad tai pažadėta Biblijoje, ir matau tiek daug visokių dalykų. Netgi pats dangus tai paskelbė. Ir visa tai, kas pasakyta, būtent taip ir įvyksta. Ir Dievas danguje skelbia tą patį. Todėl aš noriu tai priimti dabar. Teįeina į mane Dievo Žodis. Ir leisk man įsilieti į ritmą, neklausant to, ką sako bažnyčia ar pamokslininkas, bet leisk man įsilieti į Žodžio ritmą bei pamatyti, ką Jis sako. Ir tegu tai atneša man šioje didžioje Dievo Simfonijoje Jo Paties valios ritmą mano gyvenime.“

259 Mūsų dangiškasis Tėve, dabar mes atnešame tau kiekvieną pakeltą ranką, kur ji bebūtų. Ir teatneša jiems Šventoji Dievo Dvasia Žodžio ir Jo Tiesos ritmą, kad jie dabar būtų suformuoti į Dievo sūnus ir dukteris, ir kad jie būtų Dievo Šviesos žemėje atspindys. Jie turi būti išreikštu Žodžiu, tie vyrai ir moterys turi gyventi taip,

kaip gyveno Jėzus, ir tikėti kiekvienu Dievo Žodžiu bei gyventi Juo taip, kaip Jis gyveno, nes Jis pasakė: „Žmogus gyvens ne vien duona, bet kiekvienu Žodžiu, išėinančiu iš Dievo burnos.“ Ne tik keliais Žodžiais, ne dalimi Žodžių, bet „kiekvieniu Žodžiu, išėinančiu iš Dievo burnos.“

260 Mozės laikų Žodis neveikė Jėzaus laikais. Žodis, apaštalų laikų Žodis neveikia šiandien. Reikia pažadėto Žodžio šiai dienai. Jie patys pasakė, ir ištarė Šventąją Dvasią, kas įvyks paskutinėmis dienomis, kaip bažnyčios taps užsispyrusios, pasipūtusios, kaip kekšė iškils ir paleistuvės bus išvien su ja, ir kaip jos užtemdys žemę. Ir paskutiniajame bažnyčios periode, Laodikėjoje, Jėzus bus visiškai paimtas iš bažnyčios.

261 O Viešpatie, leisk man stovėti su Juo, su Žodžiu. Ir išreikšk Jo Šviesą per visus mus, mums ryžtingai žengiant į šiuos naujus metus. Nors nežinome, kas mūsų laukia šiais naujais metais, bet mes laikomės Jo, Žodžio, kuris žino visą Simfoniją nuo pradžios iki pabaigos. Jis žino kiekvieną žingsnį ir kiekvieną perėjimą. Ir, Viešpatie, mes tiesiog atidžiai Jį stebime, neatplėsdami nuo Jo savo žvilgsnio, nuo Žodžio. Tuomet, kai mes matome, kaip šie dalykai pildosi, mes žinome, kad esame pačiame Žodžio ritme. Suteik tai. Išgelbėk kiekvieną pražuvusią sielą, Viešpatie, kuri yra čia, ir kiekvieną, kuris girdi šią garsajuostę. Mes pavedame juos Tau, Tavo Karalystės labui, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

262 Taigi, aš laimingas pabuvęs su jumis visais ši rytą. Taigi, aš išbuvau lygiai, skaičiuojant nuo pradžios, lygiai dvi valandas, nuo be penkiolikos vienuolika iki be penkiolikos pirma. Aš pasakiau Medai, pasakiau: „Aš sugrįšiu iki pusės dviejų.“ Taigi, mes tikime, kad negalima pažeidinėti greičio ribojimo taisyklių. Nemanau, kad mes turėtume taip daryti, suprantate, taip daryti. Taigi, mes jums dėkingi. Dabar aš noriu pasakyti...

263 Teris išjungė savo magnetofoną, nes būtent ši garsajuostė platinama. Manau, *jūs išskis* vis dar yra įjungtas, bet čia nieko blogo, suprantate, kadangi aš kreipsiuosi į bažnyčią.

264 Jūs visi čia esantys man tikrai esate brangūs. Ir aš dažnai pagalvoju, kad šitai man yra šiokia tokia slaptavietė – atvykti čia į dykumos glūdumą, kaip aš tai vadinu. Sugrįžti per visą dykumą net iki čia ir

apsižvalgyti, pamatyti šią nedidelę grupę čia po medžiais, prie pat upės. Ir mes dabar esame rytinėje upės pakrantėje. Ir aš... aš... aš viljuosi, kad Dievas jus palaimins, visus iki vieno. Dievas, Šalom, tebūna su jumis! Tai yra Jo ramybė.

265 Ir aš iš tiesų apgailėstauju, kad jus šitaip užlaikiau, bet tik tam, kad dabar gautume garsajuostę. Tuomet, jei Viešpaties valia, kaip tik apie tai aš kalbėsiu Finikse, sekmadienio popietę. Tuomet pirmadienį aš turėsiu nedidelius trumpus susirinkimus ir taip toliau. Šiais metais aš širdyje išsikėliau tikslą, jei Viešpaties valia... Aš... aš tiesiog pjaustomas ir draskomas į visas puses. Suprantate?

266 Ir mes visi žinome tuos požymius. Mes žinome, kas yra Trečiasis Patraukimas. Mes visi, mes visi tai suprantame. Taigi, jūs gavote, jūs visi turėsite garsajuostę. Suprantate? Ir aš manau, kad tai kažkiek laiko tiesiog neveiks, kol ateis didi persekiojimo valanda. Būtent tada tai įvyks. Tai ims kalbėti. Tai bus išreikšta lygiai taip pat, kaip ir penki tikslūs ženklai be jokios klaidos, tobulai. Ir dabar aš manau, tiesiog laukite, suprantate, kad pamatytumėte, kas bus. Taigi, aš sugrįžtu prie to paties vėl ir vėl, kad išsiaiškinčiau.

267 Trumpi susirinkimai. Aš ketinu pamėginti turėti, užbaigti kiekvieną vakarą anksčiau. Užimti maždaug tik trisdešimt minučių ir kalbėti kažką apie Dievišką išgydymą ar panašiai. Ir kai tik aš vėl būsiu pasiruošęs įrašyti garsajuostę, aš arba atvažiuosiu čia, į dykumos glūdumą, arba į maldyklą, arba dar kur nors, kur galėsiu įrašyti garsajuostę, kur mes būsime tarp savų ir aš galėsiu pasakyti tai, ką noriu, štai taip. Bet, suprantate, Jėzus...

268 Atminkite. Suprantate? Aš turiu būti budrus. Kai aš pamačiau tuos žmones tiesiog absoliučiai išdidžiai nueinant, manau, aš pasistengiau tai išreikšti šį rytą. Ant jų yra didžiulė tamsa. Jie negali susilaikyti. Aš jiems atleidžiu, suprantate, kad nesiklauso. Ir mato tuos dalykus, kuriuos Dievas padarė, ir vis tiek jie to nedaro. Aš vis dar meldžiu: „Dieve, atleisk jiems.“ Ir šis mano noras yra iš širdies. Nesakau to todėl, kad mano Mokytojas taip sakė, bet aš... aš iš pradžių noriu tai pajauti savo širdyje, kad aš iš tiesų atleidžiu.

269 Aš neatsiriboju nuo žmonių. Aš nenoriu to daryti. Suprantate? Kadangi aš... aš... Aš jiems turiu Žinią, „Išgelbėjimą.“ Aš turiu eiti pas juos. Suprantate? Taigi, aš susitikinėjau su trejybininkais, metodistais, baptistais, liuteronais, sekmininkais, septintos dienos adventistais ir visais kitais, kadangi aš stengiuosi išgelbėti pražuvusius, jei tik galiu; kad atneščiau, parodyčiau jiems Šviesą. Ir Viešpats tebūna su jumis.

270 Aš čia turėjau mūsų... mūsų pirminį nedidelį susirinkimų sąrašą. Nežinau, ar jūs jiems perdavėte šį tvarkaraštį, ar ne. Jei kas nors iš jūsų... Aš jį paliksiu čia. Pastorius jums jį perskaitys, kur mes rinksimės, ir, jei Viešpaties valia. Tai yra, jei Viešpaties valia. Aš neturiu jiems vedimo, tiesiog vykstu, mėgindamas daryti viską, ką galiu. Ir jei šiose apylinkėse turite mylimųjų, kurie norėtų ateiti į vieną iš šių susirinkimų, tai parašykite jiems laišką ir praneškite jiems, kad aplankytų vieną iš šių susirinkimų.

271 Telaimina jus Dievas. Malonu jus matyti, broli Strikeri ir sese Striker, ir visus kitus čia esančius žmones. Taigi, kai kurie iš jų, aš net nežinau jūsų vardų. Bet aš... aš pažįstu jus per Šventosios Dvasios liudijimą, kad jūs esate mano broliai ir seserys. Ir mano meilė ir pagarba skirta jums. Ir būti čia su jumis yra be galo malonu.

272 Ir aš žinau, kad jūs... jūs čia nusimatę pietus, truputį pabendrausite prie pietų stalo. Jei tik galėčiau, tai pasilikčiau su jumis. Ir... ir aš žinau, kad tai būtų puiku. Aš žinau, kad jūsų virėjai yra geriausi visoje šalyje. Žinau, kad taip yra. Bet man turbūt teks suvalgyti savo mėsainį pakeliui. Tačiau bet kuriuo atveju aš turiu susitikimą, kuriame turiu dalyvauti. Mano laikas yra tiksliai paskirstytas – truputį *čia* ir truputį *ten*. Esu tikras, kad jūs visi suprantate. [Susirinkimas sako: „Amen.“ – Red.] Tai ne todėl, kad aš nenorėčiau likti. Dievas tai žino. Aš čia nebūčiau atvykęs. Suprantate?

273 Kažkas pasakė: „Kam tau ten važiuoti ir pamokslauti trisdešimčiai žmonių, kai tu galėtum tą patį pamokslauti dešimčiai tūkstančių?“ Žinoma. Kiekis neturi jokios reikšmės. Aš noriu matyti, kur tai yra priimama.

274 „Nemeskite savo perlų kiaulėms. Jos atsigręš ir sutryps juos po savo kojomis, o tuomet atsisuks ir

sudraskys jus." Suprantate? Bet nemeskite ten savo perlų.

275 Ir aš jaučiu, kad tai, ką aš čia sakau, tai nėra perlų mėtymas kiaulėms. Aš manau, kad tai parodo vaikams brangakmenius, kurie priklauso jiems. Suprantate? Jis yra apdirbamas įrankiu, tūkstantį kartų, purve ir grunte.

276 Ar kada nors matėte leliją, iš kur ji išauga? Iš paties dumblino tvenkinio dugno. Ir ji sunkiai dirba, dieną ir naktį, kad išlištų į šviesą. Bet kai tik ji pasiekia šviesą, pražysta, ir štai – kuo gražiausia gėlė. Štai kokia yra lelija. Ji išdygsta iš žemės purvo ir nešvaros.

277 Štai kur atrandami brangakmeniai, užsislėpę čia, šioje auksinėje šalies valstijoje. Auksas atrandamas giliai purve. Rubinai ir brangakmeniai atrandami klampiamame purve. Būtent taip. Štai iš kur mes visi kilę – iš žemės dulkių ir purvo. Bet štai šitie...

278 Aš esu aukso ieškotojas. O ką daro aukso ieškotojas? Jis ieško aukso. Tuomet, jį atradęs, nublizgina. Ir jis jį kaldina, lydo, jį ruošia.

279 *Štai* yra Aukso kasykla. Suprantate? Aš čia nuolat ieškau nuostabių brangakmenių. Suprantate? Atrandu juos kur nors čia dulkėse, ir nublizginu juos. Ir sakau: „Viešpatie, štai jie. Štai brolis. Jis yra iš naujo gimęs krikščionis. Štai žavi jauna ponija. Štai žavi, pagyvenusi, senyva moteris, tai bent, jauna moteris, kokia bebūtų. Štai jie, Viešpatie. Jie yra Tavo brangakmeniai. Įsidėk juos į Savo karūną, Viešpatie. Jie spindės per amžių amžius.“ Štai taip.

Kol susimatysime, Šalom. Dievo ramybė su jumis!

280 Gerai, pastoriau, ateik čia. Gerai. Dabar telaimina jus Dievas. Pasimatysime su visais jumis truputį vėliau.

Šalom
(*Shalom*)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1964 m. sausio 12 d. sekmadienį ryte namų susirinkime, Siera Vistoje (Arizonos valstija, JAV). Garso

juostos, pažymėtos numeriu 65-0112, trukmė – dvi valandos ir dvidešimt devynios minutės. Pasinaudojus garso įrašu, iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išversta be sutrumpinimų ir pakeitimų. Pirmasis leidimas, 2013 m.

Šis leidinys buvo išleistas tikinčiųjų paaukojimų dėka.